

Przemoc rówieśnicza a media elektroniczne

Badanie gemiusAdHoc
dla
Fundacji Dzieci Niczyje

Styczeń 2007

Warszawa, 2 lutego 2007 r.

Spis treści

Opis badania	3
Cel badania	4
Metodologia badania	5
Podsumowanie wyników	7
Przemoc wobec woli młodzieży 12-17 lat	9
Zdjęcia i filmy	10
Przemoc werbalna a internet i telefonia komórkowa	16
Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie	20
Straszenie, szantaż	26
Publikacja kompromitujących materiałów	31
Podszywanie się	38
Respondenci pełnoletni a treści nielegalne	42
Kontakt z treścią nielegalną w internecie	43
Świadomość odmian przemocy rówieśniczej	49
Znajomość działalności Fundacji „Dzieci Niczyje”	51

OPIS BADANIA

3

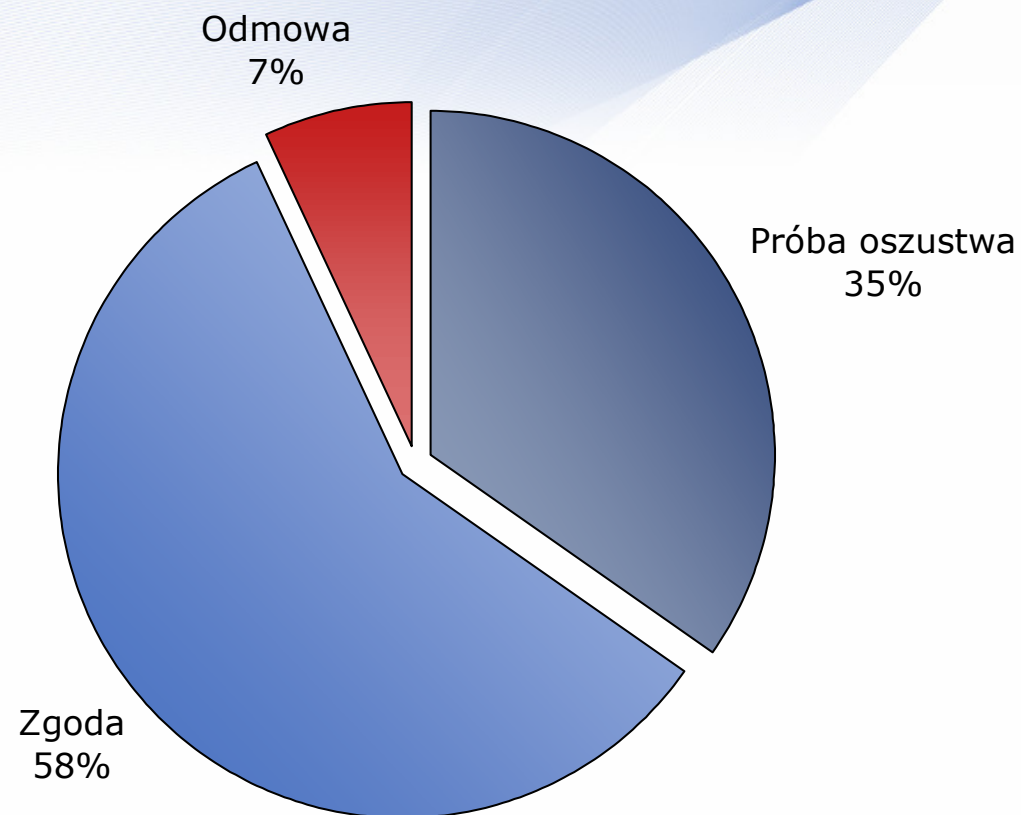
Metodologia badania

- Badanie zostało zrealizowane za pomocą ankiet internetowych emitowanych na witrynach korzystających z bezpłatnego audytu site-centric stat.pl/PBI.
- Losowa emisja ankiet, przeprowadzona w okresie **24 stycznia –1 lutego** 2007 roku dostarczyła **3 252** ankiety (w tym **3 119** kompletnych), które poddano standardowej procedurze czyszczenia.
- Analizą objęto łącznie **2 981** internautów podzielonych na dwie grupy celowe. Pierwszą z nich stanowiło **891** internautów w wieku 12 – 17 lat (w tym **241** dzieci do 14 lat), drugą natomiast **2 090** osób pełnoletnich.
 - 7% respondentów w wieku 12-14 zostało wykluczonych na podstawie odmowy rodzica.
 - 35% dzieci w wieku 12-14 lat oszukiwało przy pytaniu o zgodę rodzica (odpowieź poniżej 10 sekund).
- Szczegółowe dane w przekroju społeczno-demograficznym zaprezentowane są w tabelach aneksowych, które stanowią załącznik do niniejszego raportu

Cel badania

- Głównym celem badania jest ocena społecznej percepcji zjawisk niosących znamiona przemocy psychicznej lub werbalnej wymierzonej w młodzież 12-17 lat, z wykorzystaniem mediów elektronicznych (telefonia komórkowa, internet). Za **przemoc** uznano **działania wbrew woli** osoby niepełnoletniej, które przynoszą jej w różnym stopniu **szkodę społeczną, psychiczną lub moralną**.
- Niniejszy raport ma za zadanie odpowiedzieć następujące pytania szczegółowe:
 1. Jaka jest powszechność poszczególnych odmian przemocy psychicznej i jak jest ona odbierana przez poszkodowanych nieletnich?
 2. Jaka jest świadomość zagrożeń związanych z przemocą wobec osób nieletnich wśród osób dorosłych i jaka jest ich skłonność do alarmowania o niewłaściwych sytuacjach na przykładzie stron z pornografią dziecięcą?

Zgoda rodzica na udział dziecka w badaniu

Podstawa: respondenci 12-14 lat; **N = 241**

Źródło: *gemiusAdHoc*, styczeń 2007

Podsumowanie wyników (1)

- Nie istnieje wśród osób 12-17 lat powszechny zwyczaj rozmawiania o przykrych sytuacjach – nawet gdy mowa o publikacji kompromitujących informacji, to ¼ nastoletnich internautów nie przekazuje nikomu tej informacji (w przypadku pozostałych odmian przemocy odsetek ten waha się w przedziale 40%-50%). Może to oznaczać, że powszechnie uważa się, iż młody człowiek powinien we własnym zakresie rozwiązywać takie problemy.
- Co więcej, w trudnej sytuacji dzieci w pierwszej kolejności szukają wsparcia u ... innych dzieci. Rodzice czy pedagodzy o sytuacjach takich dowiadują się niezmiernie rzadko (6-12% wskazań).
- Podszywanie się pod osobę bez jej zgody wywołuje głównie irytację, choć w przypadku publikacji kompromitujących informacji, zdjęć lub filmów podobnemu poziomowi irytacji towarzyszy rekordowo wysokie zawstydzenie. Oznacza to, że najbardziej niebezpieczny jest ten rodzaj przemocy werbalno-psychicznej, który uderza w społeczny wizerunek danej osoby. Od robienia kłopotliwych filmów lub zdjęć znacznie bardziej dramatyczne przeżycia wywołuje poniżanie, ośmieszanie czy upokarzanie.

Podsumowanie wyników

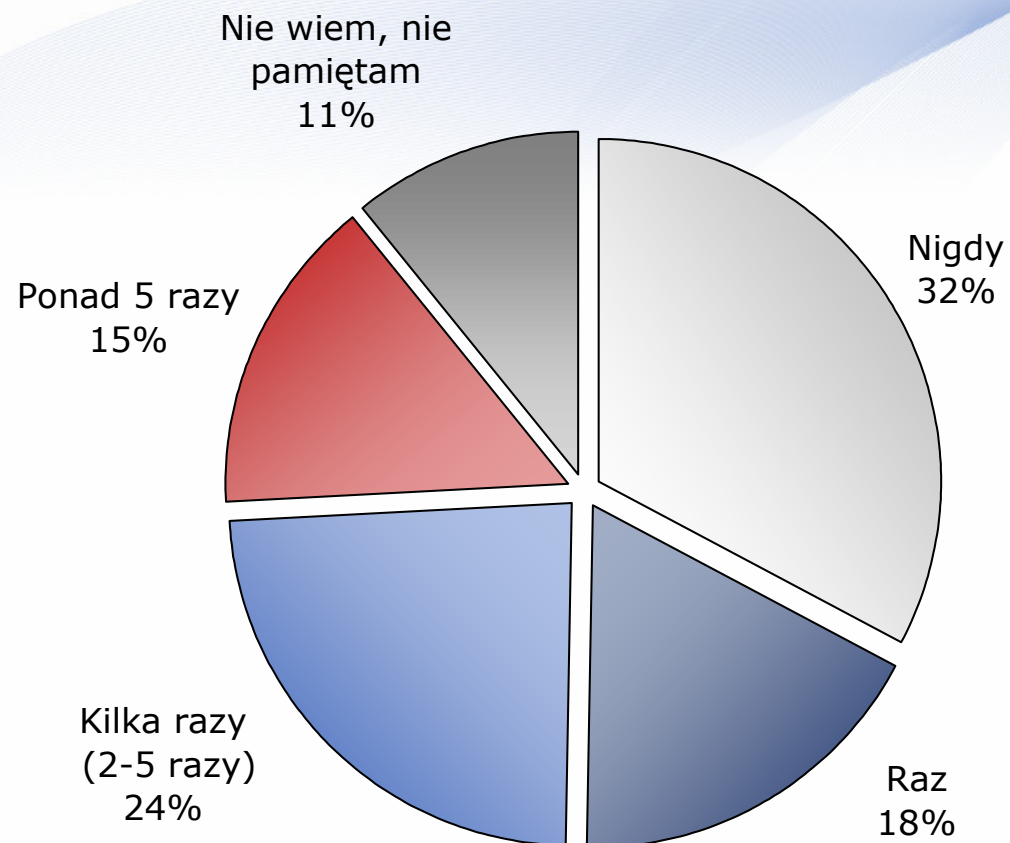
- Znajomość akcji „Sieciaki.pl” oscyluje w pobliżu 20%, natomiast „Dziecko w Sieci” oraz sama Fundacja „Dzieci Niczyje” osiąga ponad 50% rozpoznawalności.
- 95% dorosłych internautów jest świadomych różnego rodzaju zagrożeń płynących z korzystania przez osoby nieletnie z internetu czy telefonu komórkowego. Jednakże skoro dzieci bardzo rzadko mówią o trudnych sytuacjach rodzicom, istnieje podstawa, by przypuszczać, że jest to świadomość bierna typu „wiem, że to się zdarza, ale pewnie nie mojemu dziecku”.
- Powyższy wniosek w pewnym stopniu potwierdza analiza reakcji na kontakt ze stronami o nielegalnej treści – nawet jeśli treść jest postrzegana nielegalnie, to śladowa część populacji widzi w tym powód do konkretnego działania i alarmowania otoczenia. Ponad połowa woli szybko przymknąć na sprawę oczy.

Przemoc przeciw młodzieży (12-17 lat)

Zdjęcia i filmy

- Ponad połowa (57%) osób w wieku 12-17 było przynajmniej raz obiektem zdjęć lub filmów wykonanych wbrew ich woli. Względnie rzadko (18%) sytuacja taka jest zdarzeniem pojedynczym – w 2/5 przypadków (39%) zdarzenie takie powtarzało się.
- Zdecydowanie najczęściej autorami takich zdjęć są rówieśnicy – znajomi ze szkoły (87%) lub spoza niej (30%), ewentualnie nieznajomi (10%). Co ósmy „niechciany obraz” (12%) wykonywany jest ręką znajomego dorosłego, a tylko w 2% przypadków respondenci deklarowali, że autorem obrazów był obcy nieznajomy.
- Zdecydowana większość (80%) „niechcianych obrazów” ma niegroźny z pozoru kontekst humorystyczny. Jednakże tylko połowa (54%) zdjęć i filmów wywoływała obojętną reakcję, a zatem ok. 1/3 zdjęć „dla żartu” wywołuje negatywne odczucia w ich bohaterów.
- Kolejnymi popularnymi motywami robienia zdjęć/filmów: złośliwość (21%) oraz popisywanie się przed innymi (17 %). Inspiracją co ósmego zdjęcia lub filmu jest ośmieszanie bohatera (12%), co jest wynikiem pozornie niskim, jeśli wziąć pod uwagę wymiar krzywdy, który może takim obrazom towarzyszyć. Natomiast najbrutalniejsze motywy – szantaż lub straszenie – niemal nigdy nie są inspiracją filmów i zdjęć.
- Najczęstszym adresatem zwierzeń są w tym przypadku rówieśnicy, ale tylko w ¼ (24%) wszystkich przypadków. Jeszcze rzadziej w sprawy te wciągani są rodzice (6%) lub dorośli w szkole (3%). Oznacza to, że w powszechnym mniemaniu młody człowiek powinien radzić sobie sam w takich sytuacjach; trudno mówić o obyczaju rozmawiania o złośliwościach, a nawet ośmieszaniu.

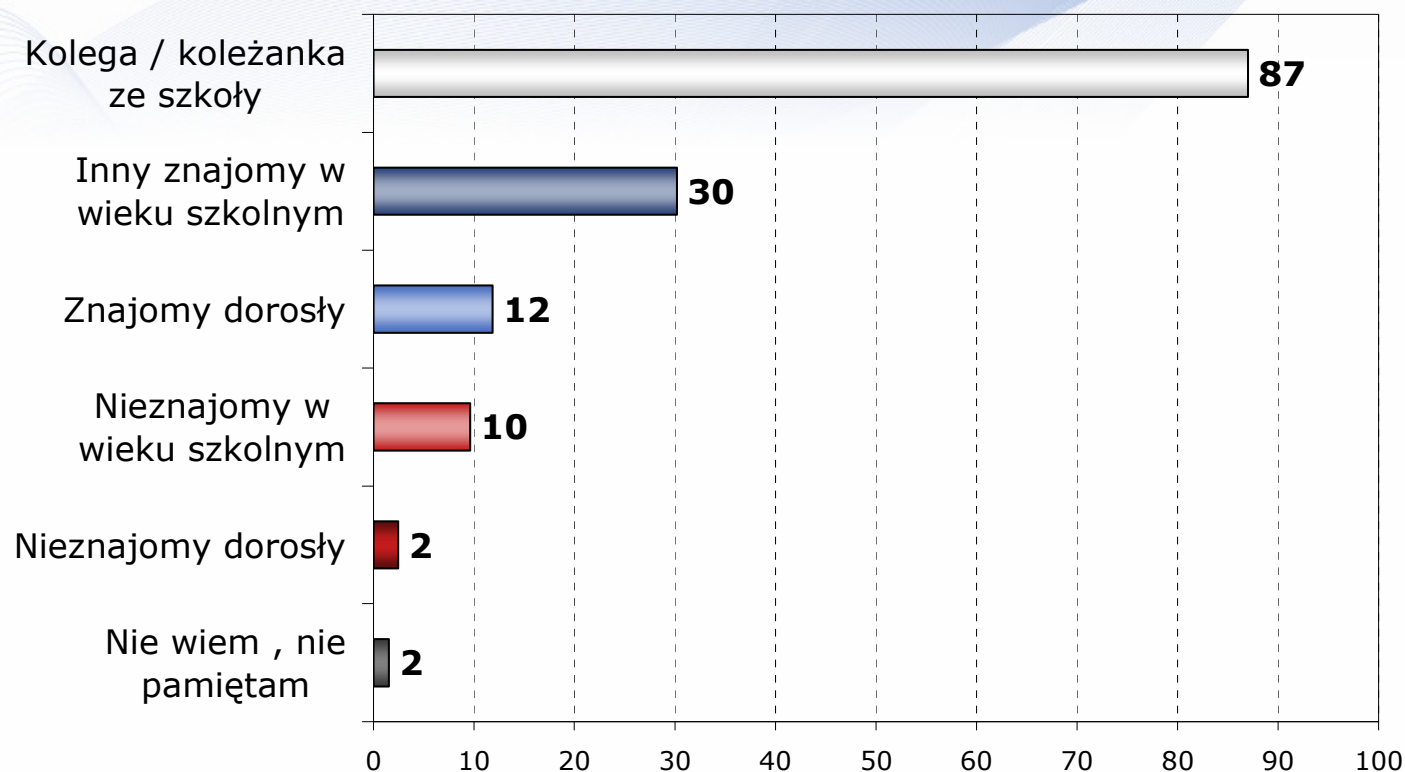
Zdjęcia i filmy – częstotliwość (Q1)

Podstawa: młodzież (12-17 lat); N = 790

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

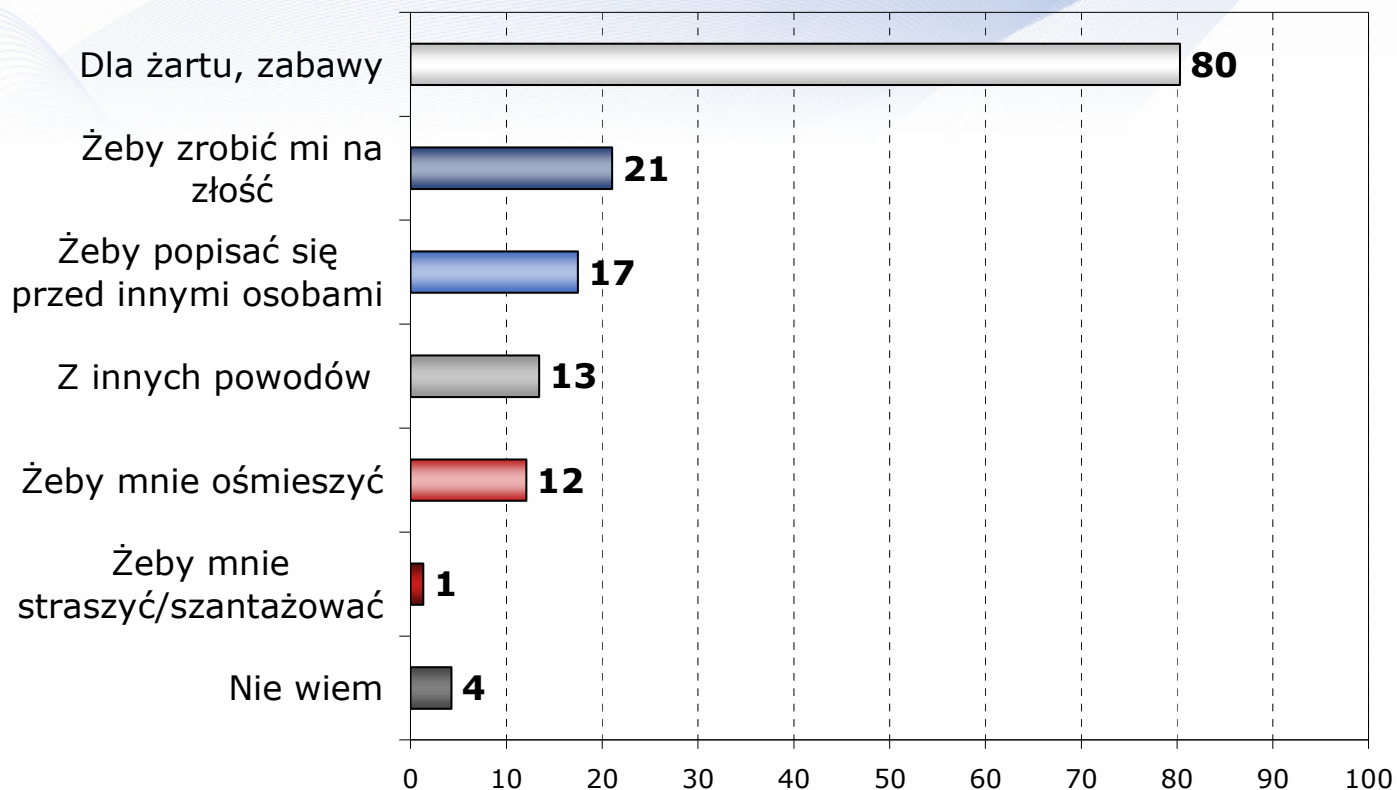
Zdjęcia i filmy – autor (Q1a)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), której wykonywano filmy lub zdjęcia wbrew woli; N = 447

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

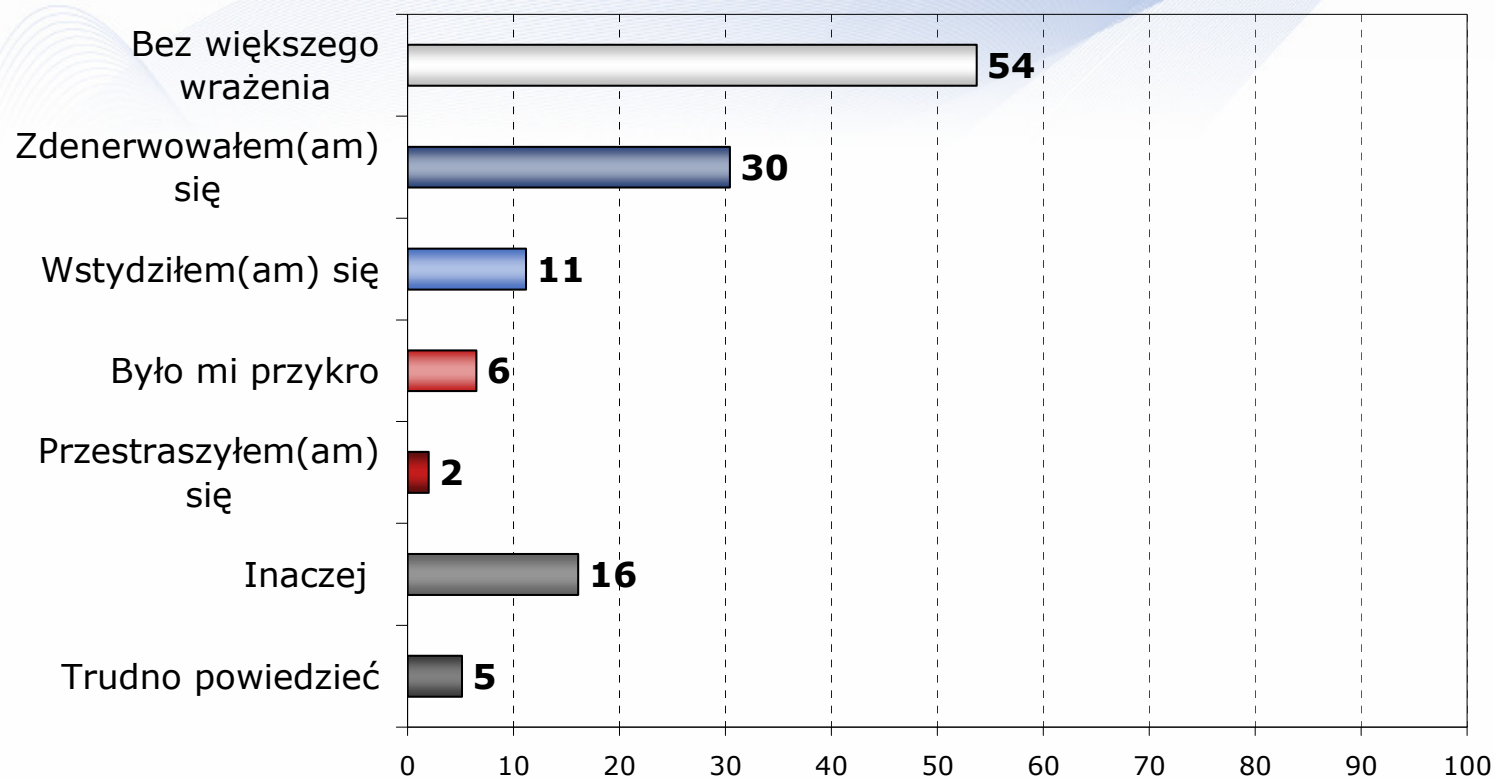
Zdjęcia i filmy – powód (Q1b)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), której wykonywano filmy lub zdjęcia wbrew woli; N = 447

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

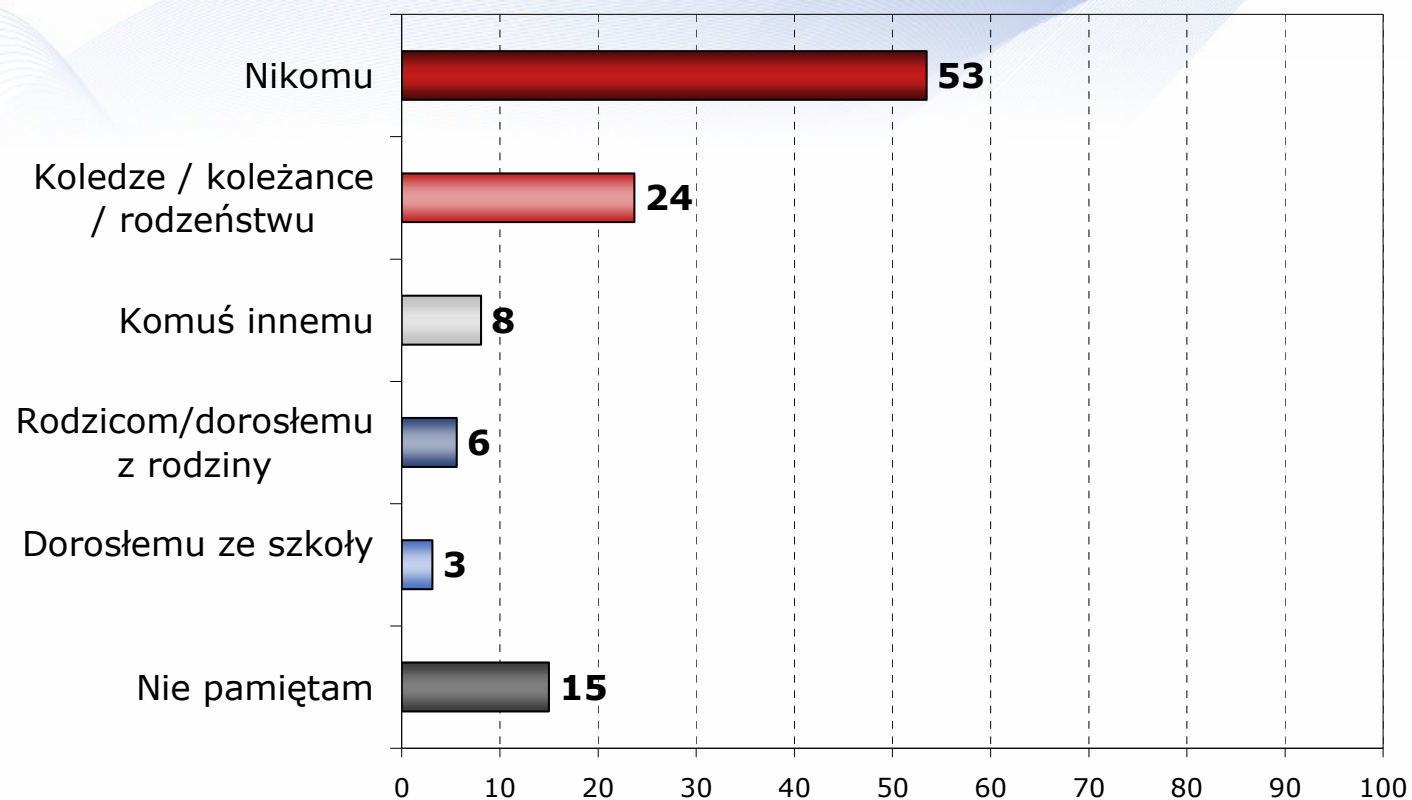
Zdjęcia i filmy – odczucia (Q1c)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), której wykonywano filmy lub zdjęcia wbrew woli; N = 447

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Zdjęcia i filmy – informowanie innych (Q1d)

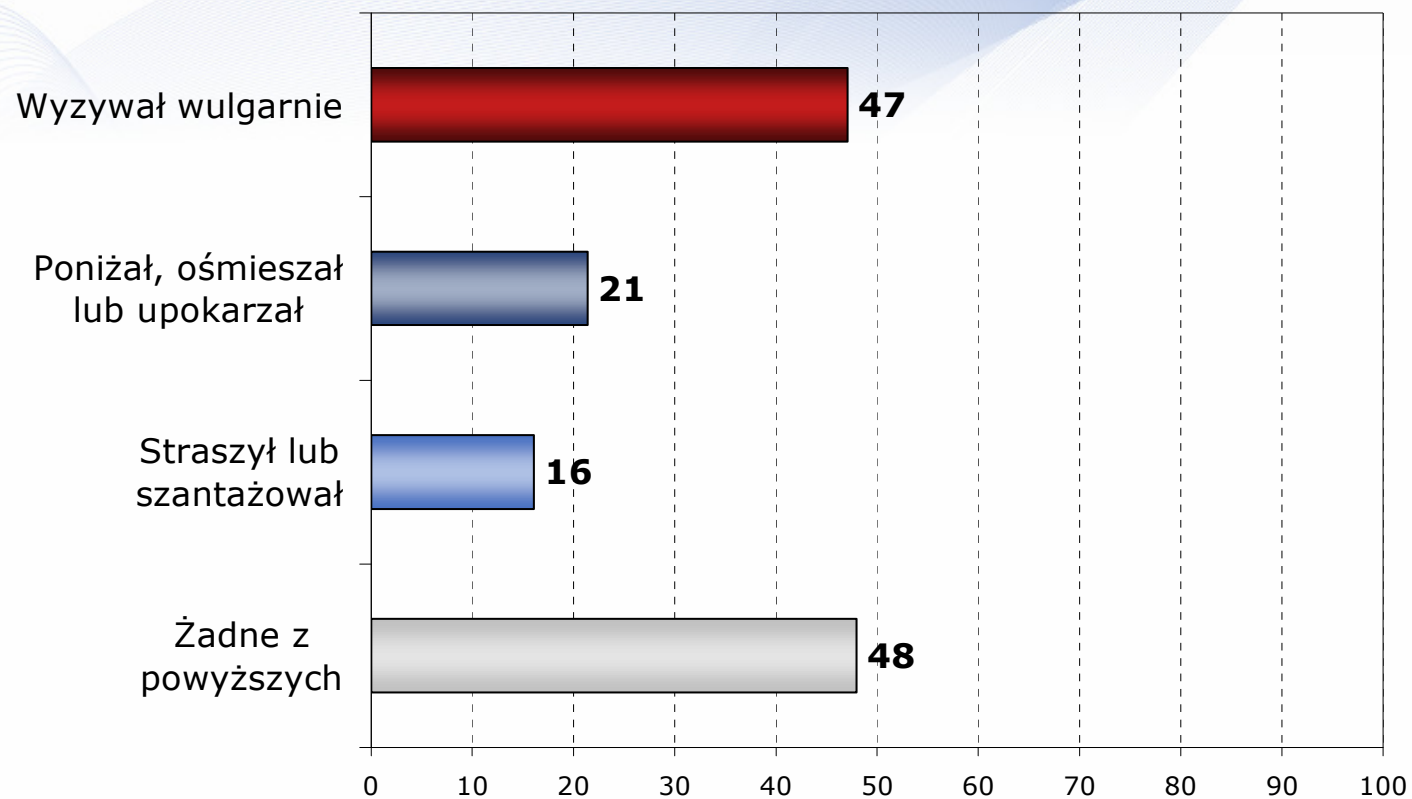
Podstawa: młodzież (12-17 lat), której wykonywano filmy lub zdjęcia wbrew woli; N = 447

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Przemoc werbalna a internet i telefonia komórkowa

- Najbardziej pospolitą odmianą przemocy werbalnej jest wulgarne wyzywanie (47%). Pewna anonimowość internetu i telefonii komórkowej stwarza ogromne pole dla do ekspresji skrajnej niechęci poprzez ośmieszanie, poniżanie i upokarzanie (21%), a nawet straszenie i szantaż (16%). Ogółem co drugi młody człowiek (52%) miał do czynienia z przynajmniej jednym rodzajem werbalnej przemocy w internecie lub poprzez „komórkę”.
- Znów, w grupie tej tylko ¼ respondentów stwierdziła, że był to przypadek jednorazowy. Jeśli już zdarza się przemoc werbalna, to najczęściej (52%) było to kilka razy, a nierzadko (30%) ponad 5 razy.
- Powyższa prawidłowość jest potwierdzona również przez analizę częstotliwości wulgarnego wyzywania – zaledwie 14% respondentów przypomina sobie tylko jedno takie zdarzenie. Pozostali deklarują, że takich sytuacji było kilka (41%), wiele (30%) lub tyle, że nie pamiętają, ile dokładnie (15%)

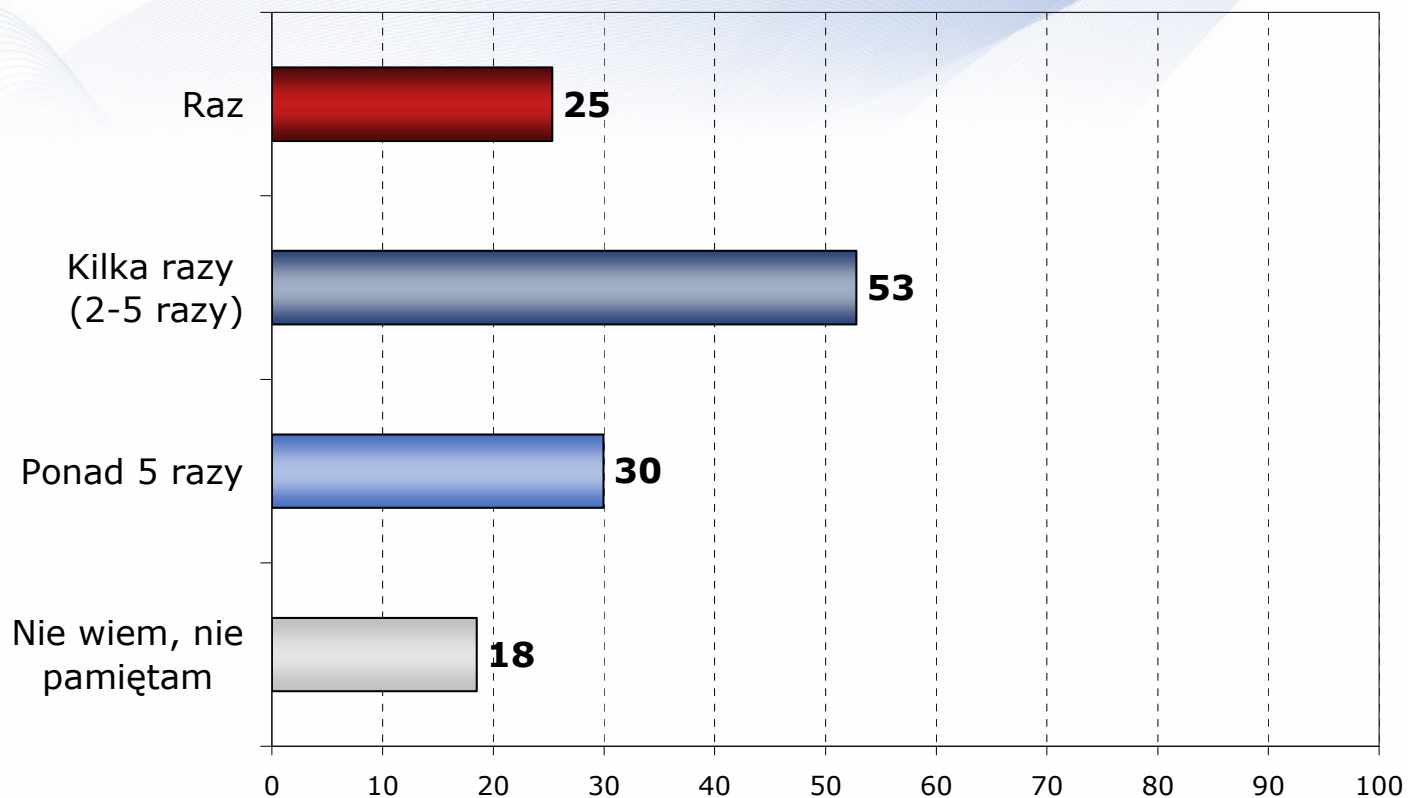
Przemoc werbalna – odmiany (Q2)

Podstawa: młodzież (12-17 lat); N = 790

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

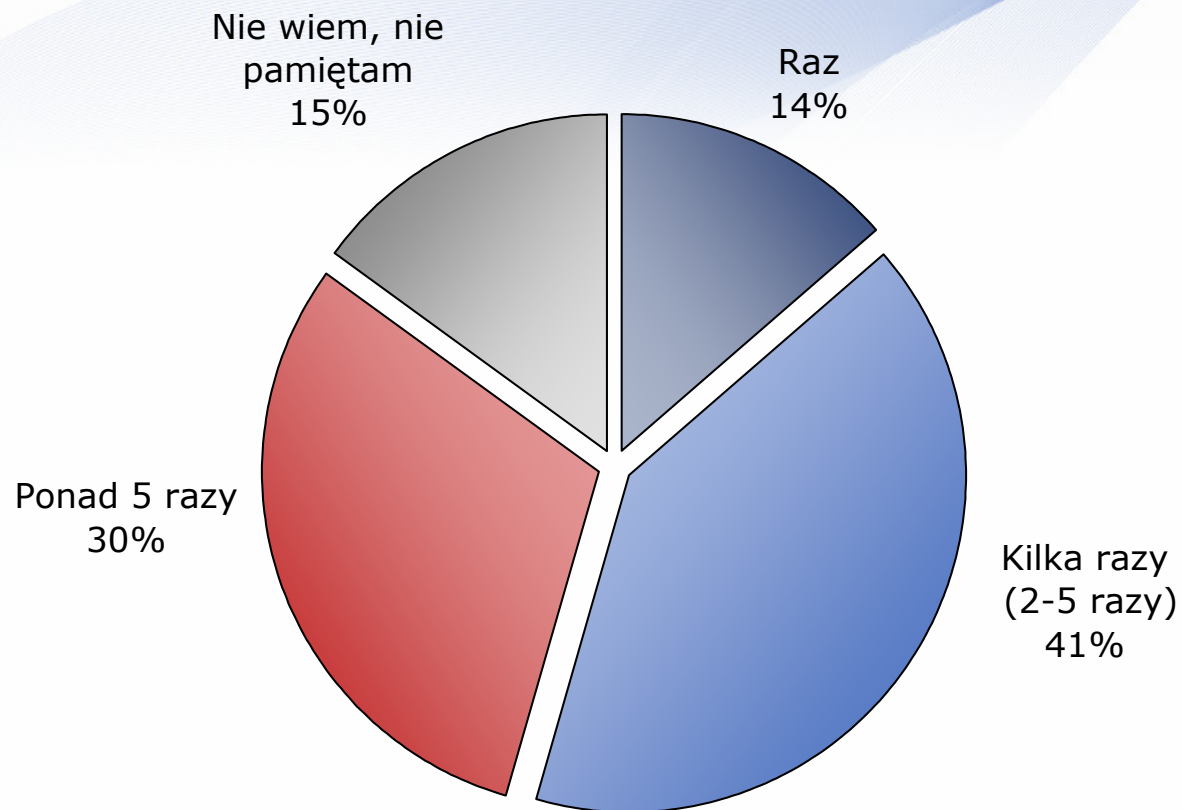
Przemoc werbalna – częstotliwość łączna (Q2a)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie przemocy werbalnej; N = 411

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Wulgarne wyzywanie – częstotliwość (Q2a_1)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 372

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

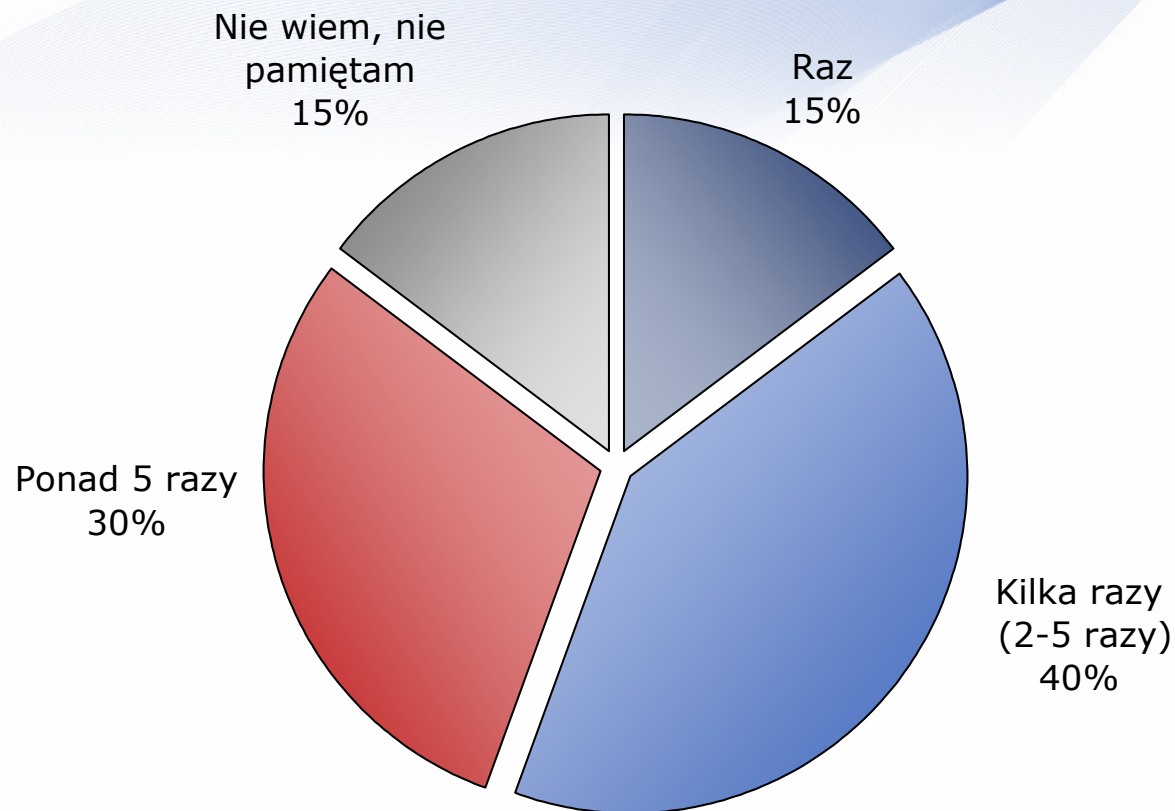
Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie (1)

- Podobnie jak w przypadku pozostałych odmian przemocy werbalnej, tak i poniżanie najczęściej nie jest zdarzeniem jednostkowym (tylko 15% wskazań u osób, które w ogóle doświadczyły takiej przemocy). Najczęściej jest to kilka (40%) lub wiele przypadków (30%).
- Co zaskakujące, najczęściej ośmieszenia doznać można ze strony nieznajomych (50%) oraz na forum szkolnym (47%). Rówieśnicy w wieku szkolnym oraz znajomi z internetu również mogą być częstym źródłem przykrości omawianego typu (odpowiednio 37% i 28%). Na tym tle grupą budzącą znacznie większe zaufanie są dorośli, którzy są źródłem tego typu przykrości tylko w 7% wszystkich przypadków.
- 1/3 młodzieży deklaruje, że uchybianie ich godności nie robi na nich wrażenia. Najczęstszą reakcją jest zdenerwowanie (59%), pozwalające odreagować przynajmniej część stresu powstałego wskutek niepożądanego przykrości.

Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie (2)

- Popularność dalszych reakcji układu się odwrotnie do głębokości przeżywania „ataku” – zaczynają się od ogólnej przykrości (42%), poprzez przestraszenie (18%), a nawet wstyd (13%). Oznacza to, że w co ósmym przypadku poniżanie jest „skuteczne”, tj. osiąga poczucia godności osobistej adresata.
- Połowa (48%) poniżanych, ośmieszanych lub upokarzanych nastolatków nie mówi o tym wydarzeniu nikomu. Jeśli już się na to decydują, to kierują się przede wszystkim do rówieśników i rodzeństwa (40 %), natomiast rodzice i dorośli ze szkoły – podobnie jak w przypadku zdjęć i filmów, dowiadują się o takich wydarzeniach bardzo rzadko (7% i 4%)

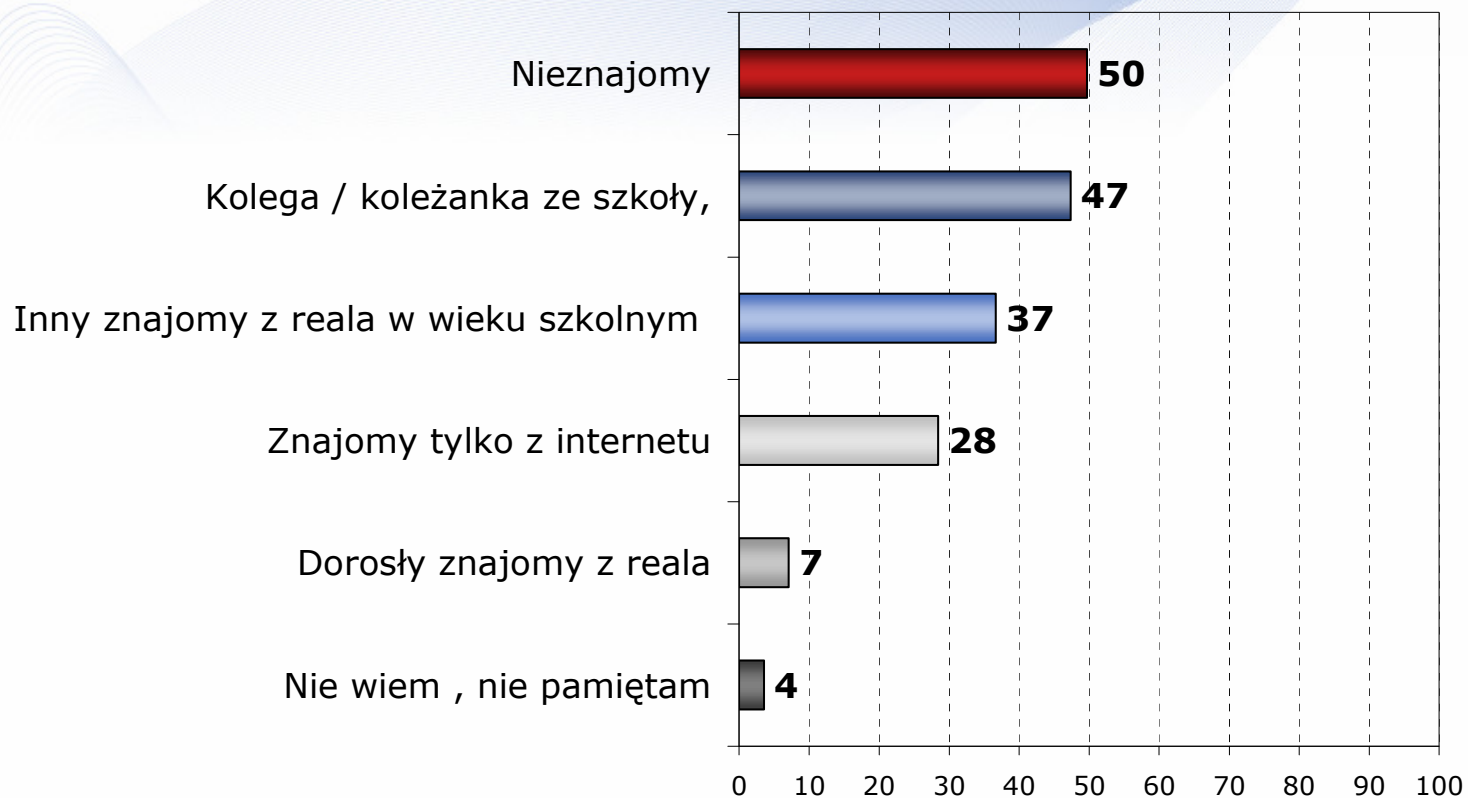
Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie – – częstotliwość (Q2a_2)

*Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego
rodzaju przemocy werbalnej; N = 169*

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

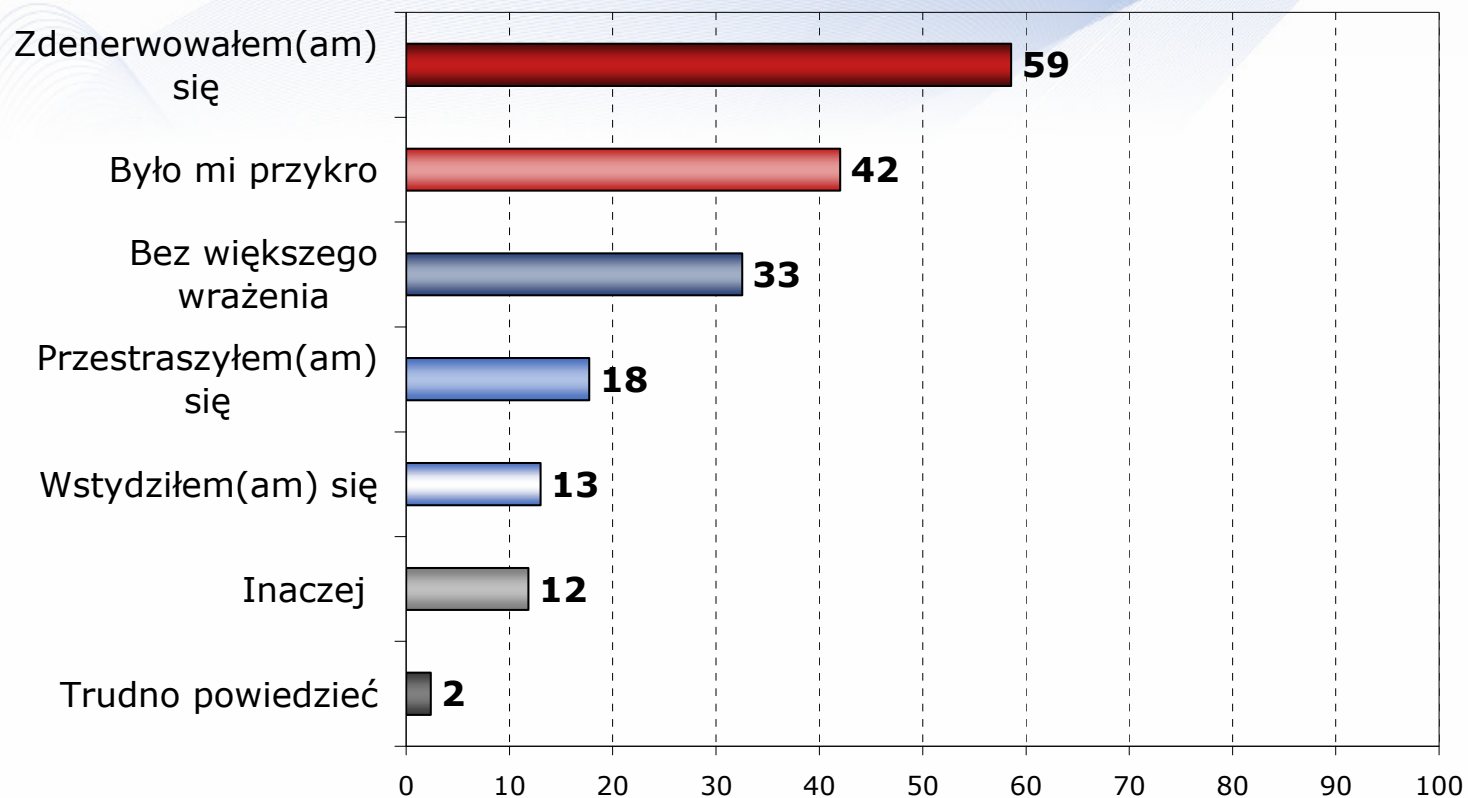
Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie – – autor (Q2b)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 169

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

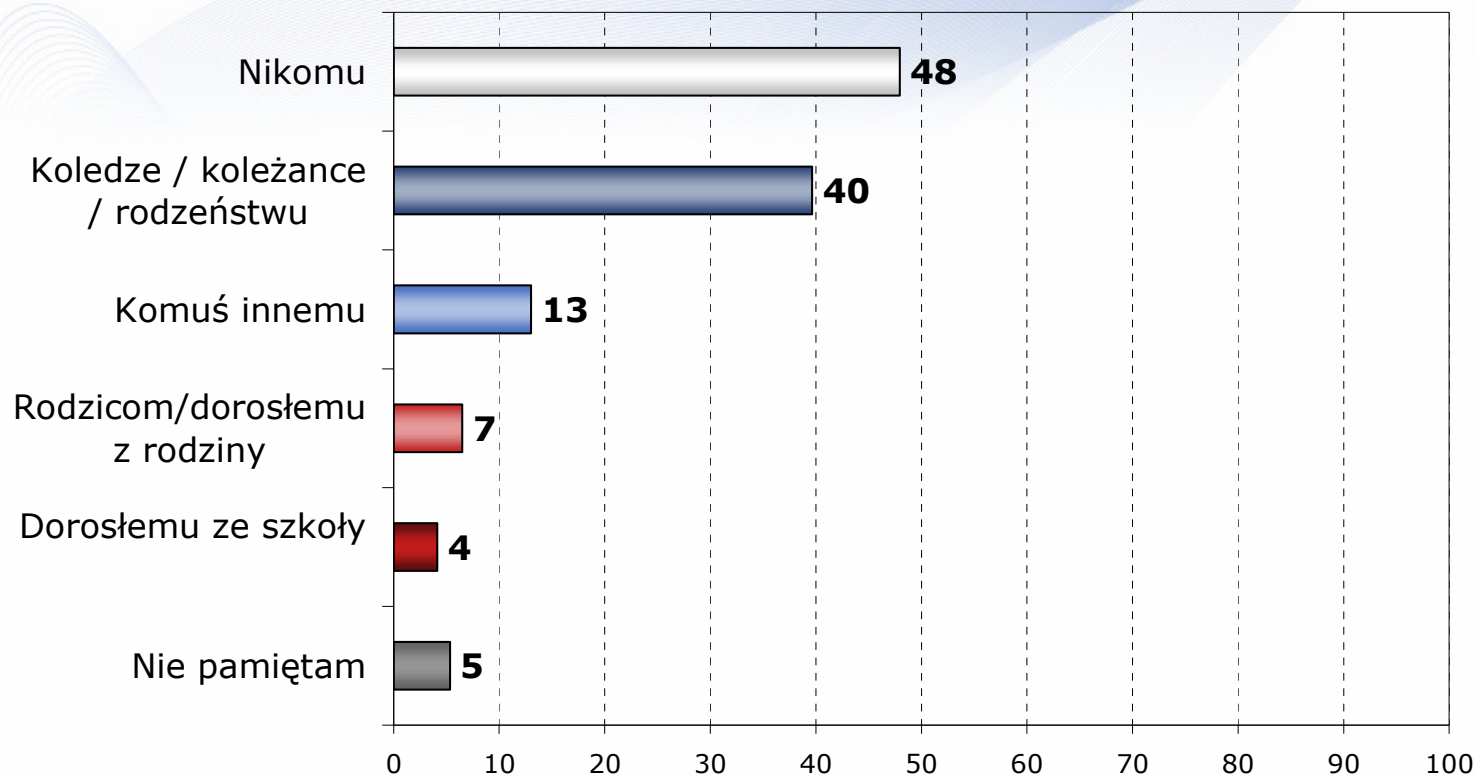
Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie – – odczucia (Q2c)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 169

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Poniżanie, ośmieszanie, upokarzanie (Q2d) – – informowanie innych

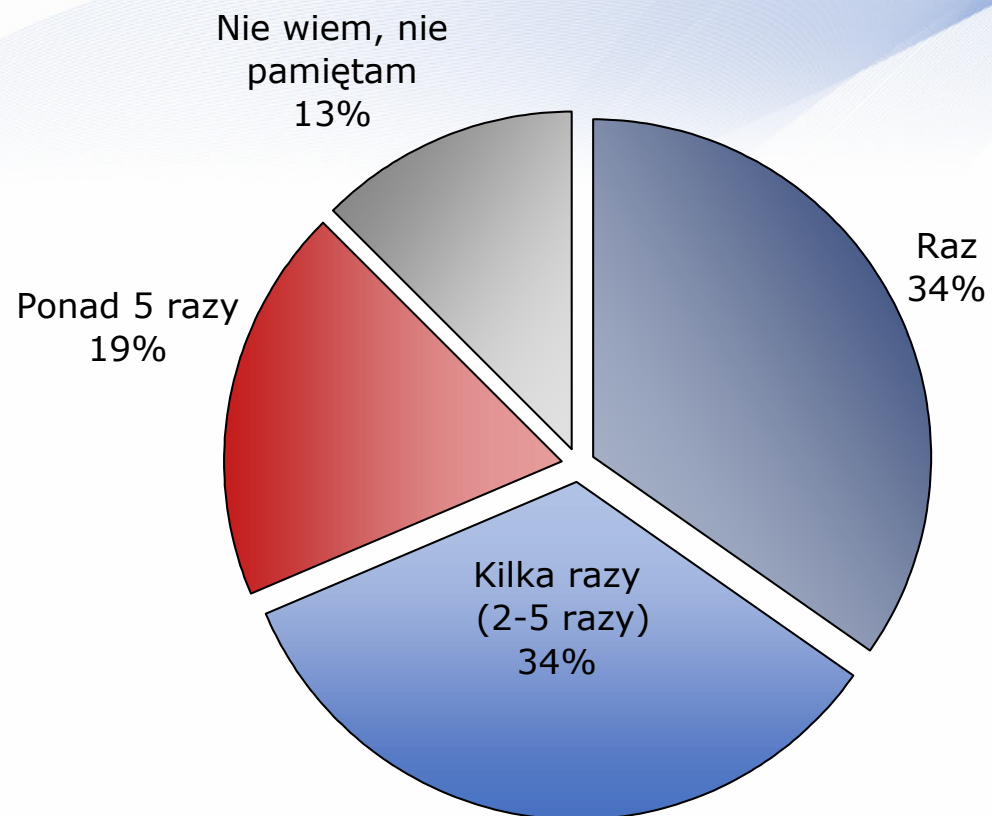
Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 169

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Straszenie, szantaż

- W porównaniu do wcześniej omówionych rodzajów przemocy werbalnej, straszenie i szantaż powtarzają się istotnie rzadziej – kilka razy u 1/3, a wiele razy u 1 na 5 doświadczonych taką przykrością w ogóle.
- Autorem najczęściej jest osoba nieznajoma (46%), a na drugim miejscu – rówieśnicy (ze szkoły: 37%, spoza szkoły: 32%). Internet ma tutaj umiarkowaną siłę oddziaływania (17%), a odsetek wskazań na dorosłych (8%) jest podobny, co w przypadku uchybiania godności poprzez poniżanie, ośmieszanie czy upokarzanie.
- Niestety, o ile rodzic rzadko jest źródłem strachu, tak i rzadko jest powiernikiem zwierzeń o takich doświadczeniach (rodzice: 6%, pedagodzy: 10%). Dzieci najczęściej albo kierują się po pomoc do rówieśników (40%) albo nie szukają tej pomocy wcale (42%).
- Straszenie i szantaż mają nieco mniejszą moc od omówionego wcześniej upokarzania, choć zdecydowanie przewyższa filmy i zdjęcia jeśli chodzi o siłę przeżyć wewnętrznych adresata. Połowę osób (47%) straszenie denerwuje, a u 2 osób na 5 wywołuje uczucie przykrości (39%). W co piątym przypadku „atak” jest skuteczny w zakresie wzbudzenia realnego strachu (20%) lub uchybiania godności osobistej (wstyd: 11%).

Straszenie, szantaż – częstotliwość (Q2a_3)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 127

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

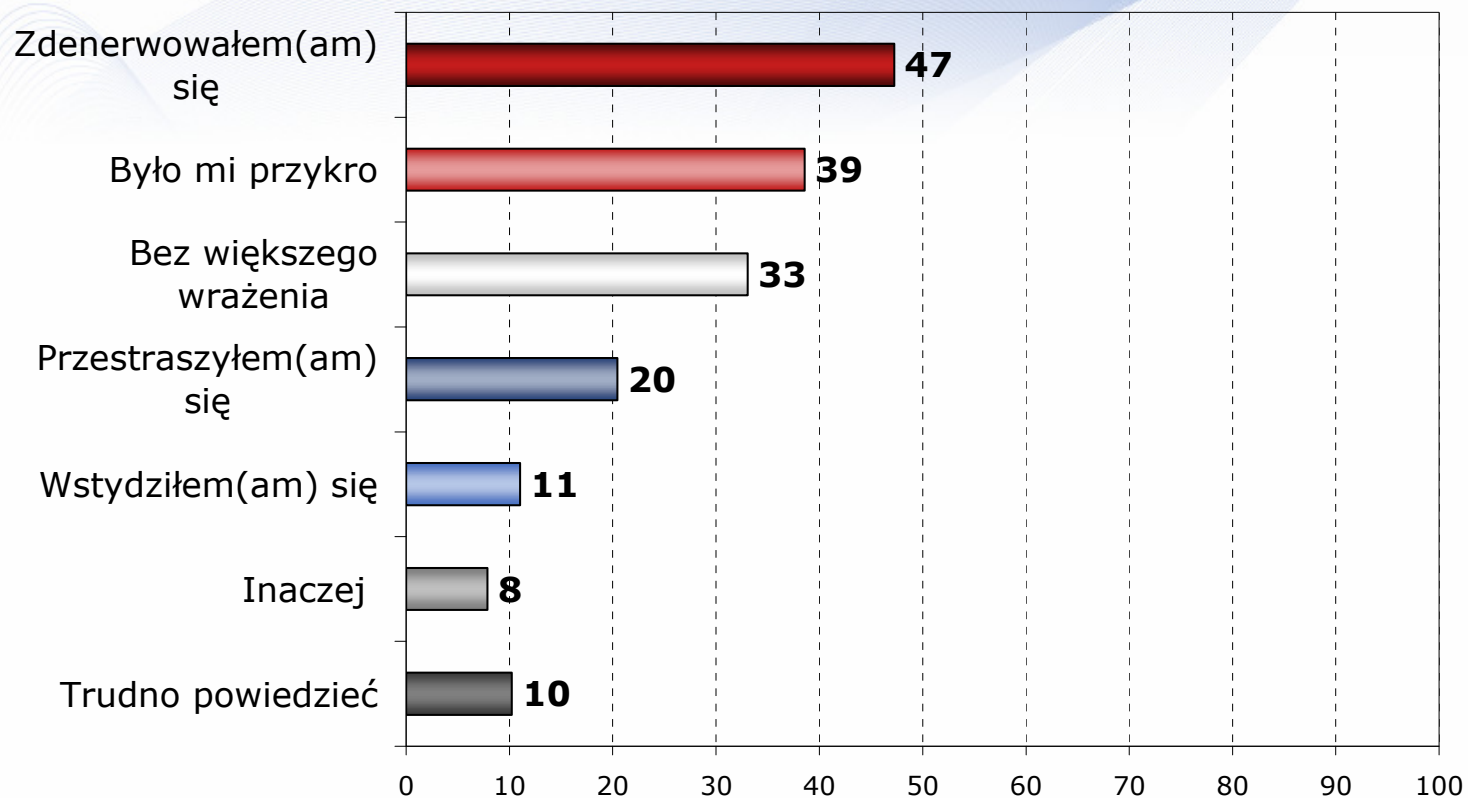
Straszenie, szantaż – autor (Q2e)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 127

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

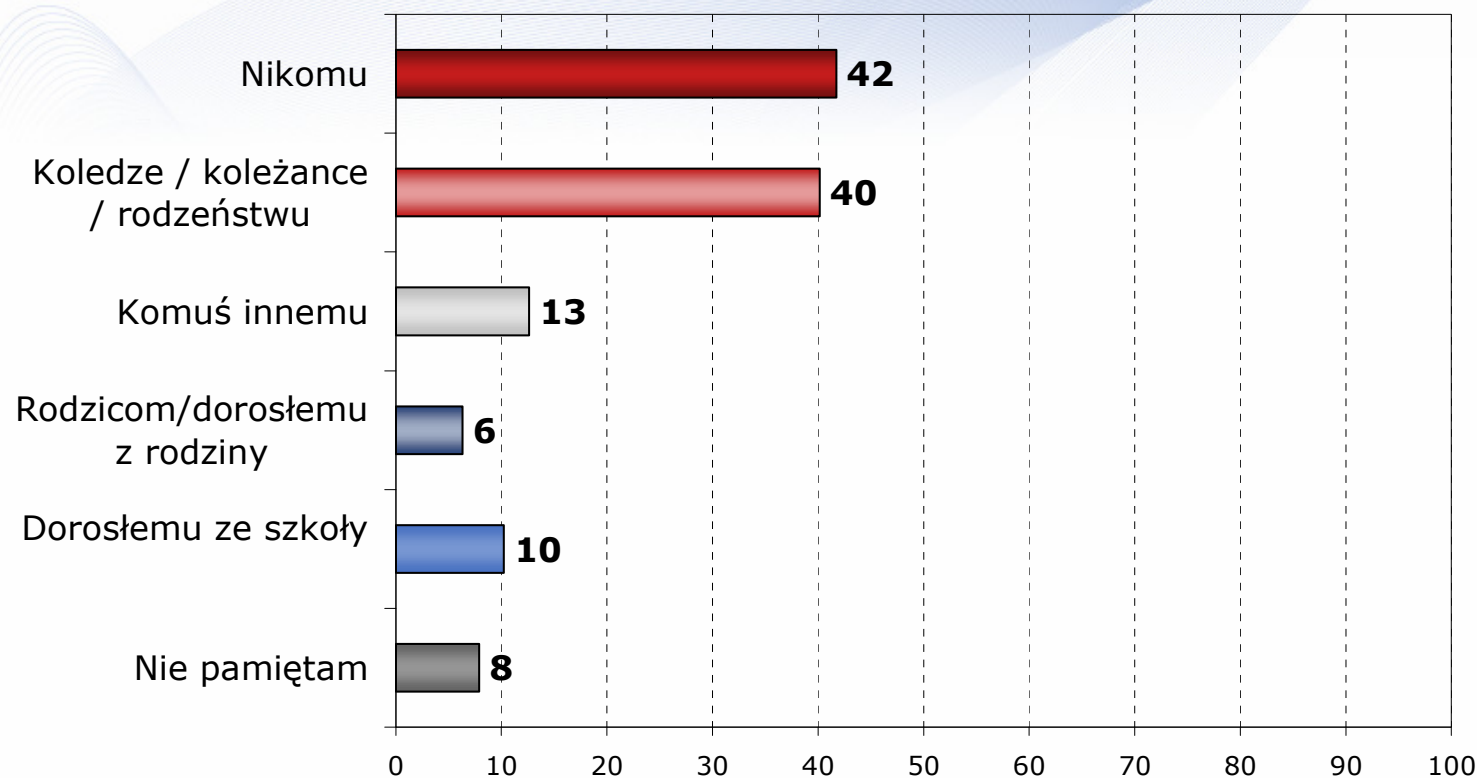
Straszenie, szantaż – odczucia (Q2f)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 127

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Straszenie, szantaż – informowanie innych (Q2g)

Podstawa: młodzież (12-17 lat), która doświadczyła w internecie danego rodzaju przemocy werbalnej; N = 127

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

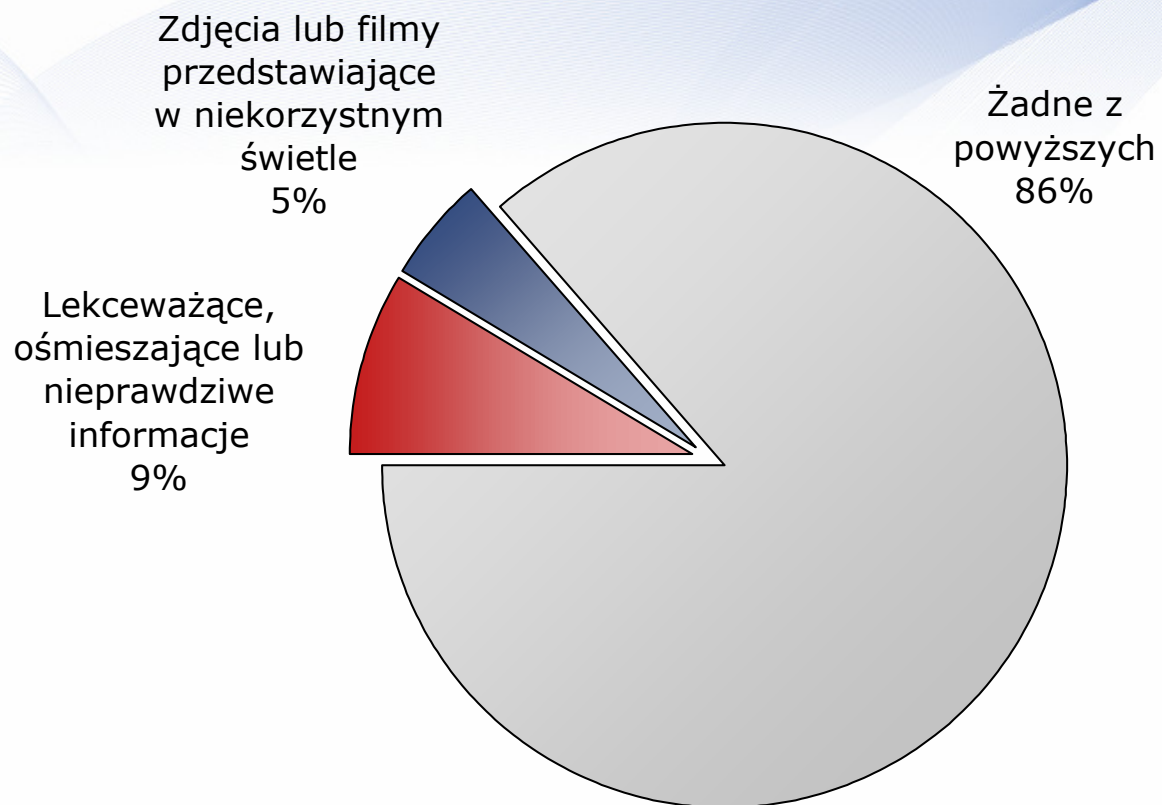
Publikacja kompromitujących materiałów (1)

- Zdecydowana większość (86%) respondentów w wieku 12-17 lat nigdy nie była ofiarą publikacji wbrew ich woli informacji, zdjęć lub filmów, które byłyby dla bohatera powodem jakkolwiek pojętej przykrości. Nieco częściej miało miejsce publikowanie informacji (9%) niż obrazów multimedialnych (5%).
- Jeśli publikacja miała jednak miejsce, to w znaczącej większości ograniczała się ono do pojedynczego lub kilku przypadków (po 39% wskazań). Tylko 14% nastolatków, które w ogóle zostały dotknięte tym problemem, doświadczyło podobnych przykrości ponad czterokrotnie.
- Publikującym najczęściej byli rówieśnicy (ze szkoły: 59%, spoza szkoły: 43%), znacznie rzadziej dorośli (10%) czy też znajomi z internetu (13%). Jednakże aż w 15% przypadków informacje, zdjęcia lub nagrania pochodziły od osób wcześniej obcych.

Publikacja kompromitujących materiałów (2)

- Najczęstszą reakcją była irytacja (66%), a za nią przykrość (37%) oraz wstyd (33%), który wskazywany był w tym przypadku nader często. Publikacja taka dla osoby w wieku 12-17 lat rzadko oznacza strach (12%), ale też nieczęsto traktowana jest obojętnie (14%).
- Względnie rzadko taka publikacja utrzymywana jest w sekrecie (27%), a najczęściej rozmawia się o niej z rówieśnikami (54%). Jest to też najczęściej przekazywana dorosłym odmiana przemocy werbalno-psychicznej (rodzice: 13%, pedagodzy: 12%), zapewne z racji publicznej natury zjawiska.

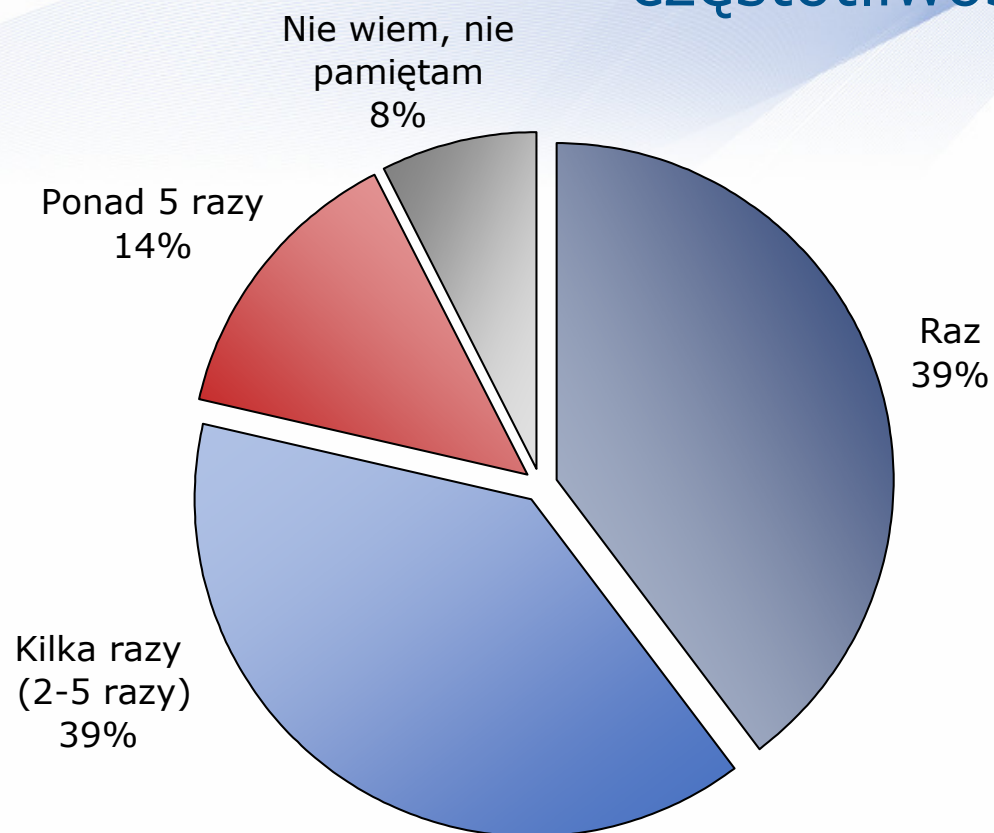
Publikacja kompromitujących materiałów – – występowanie (Q3)

Podstawa: młodzież (12-17 lat); N = 790

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

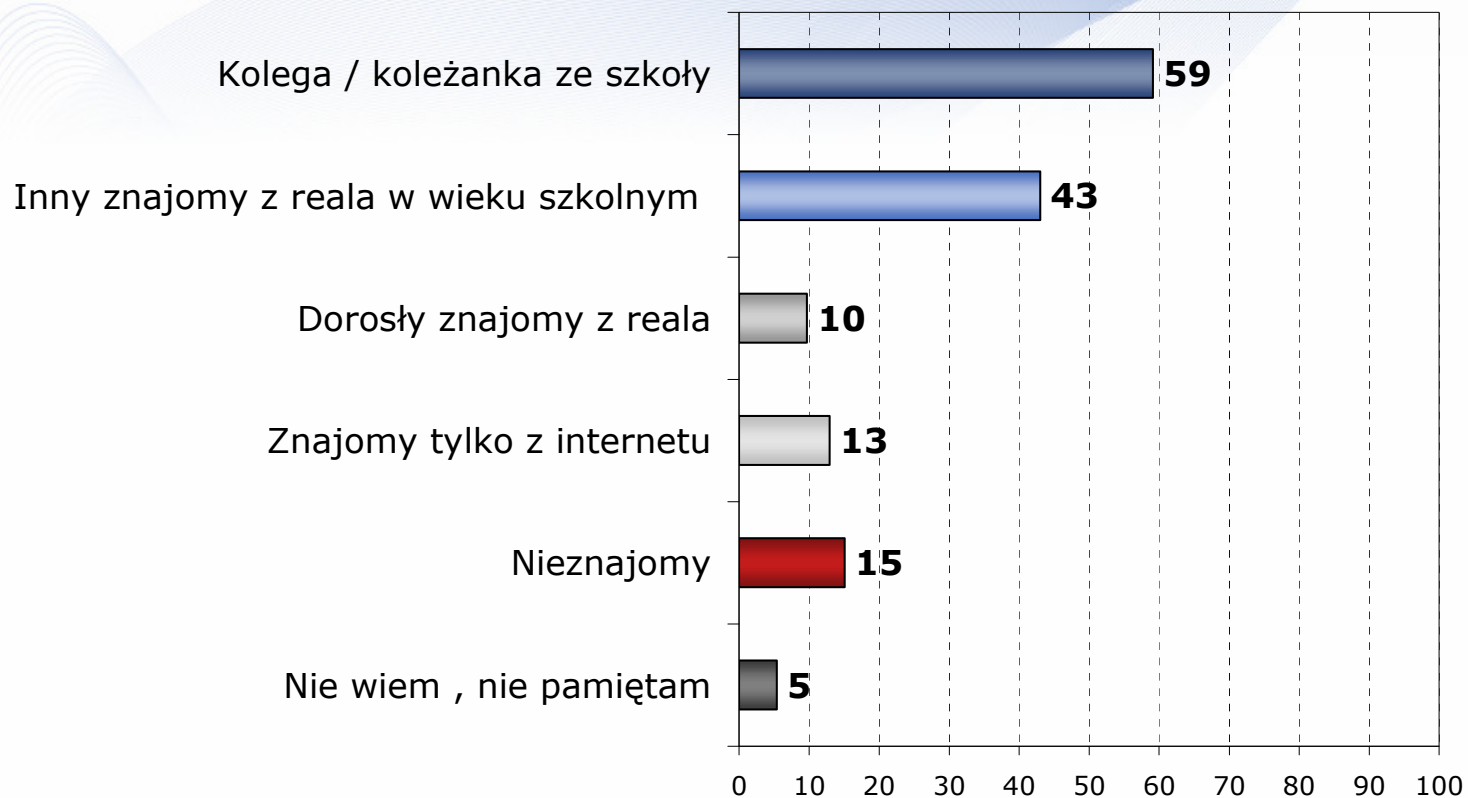
Publikacja kompromitujących materiałów – – częstotliwość Q3a

Podstawa: młodzież (12-17 lat),
o której publikowano materiały wbrew woli; N = 93

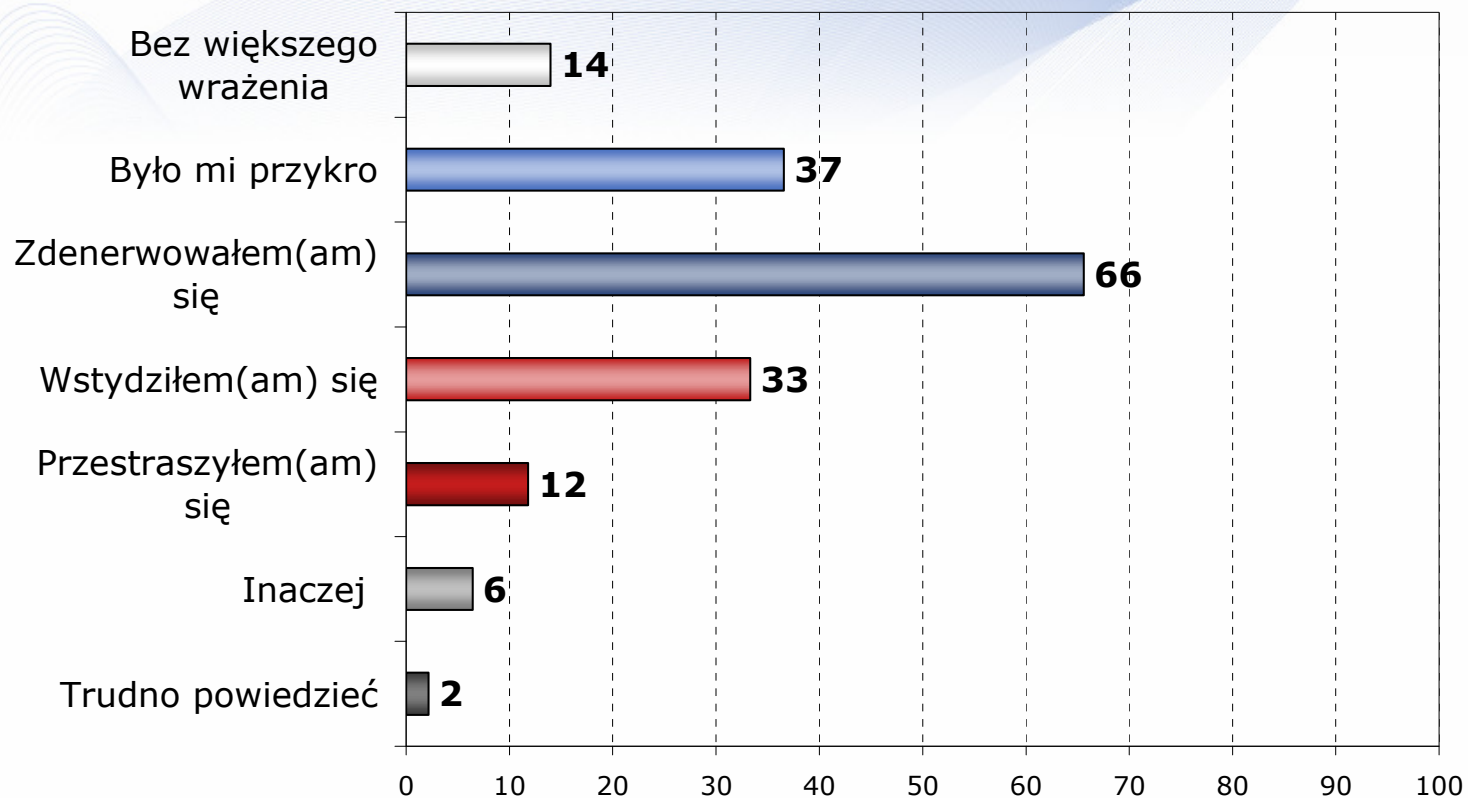
Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Publikacja kompromitujących materiałów – – autor (Q3b)

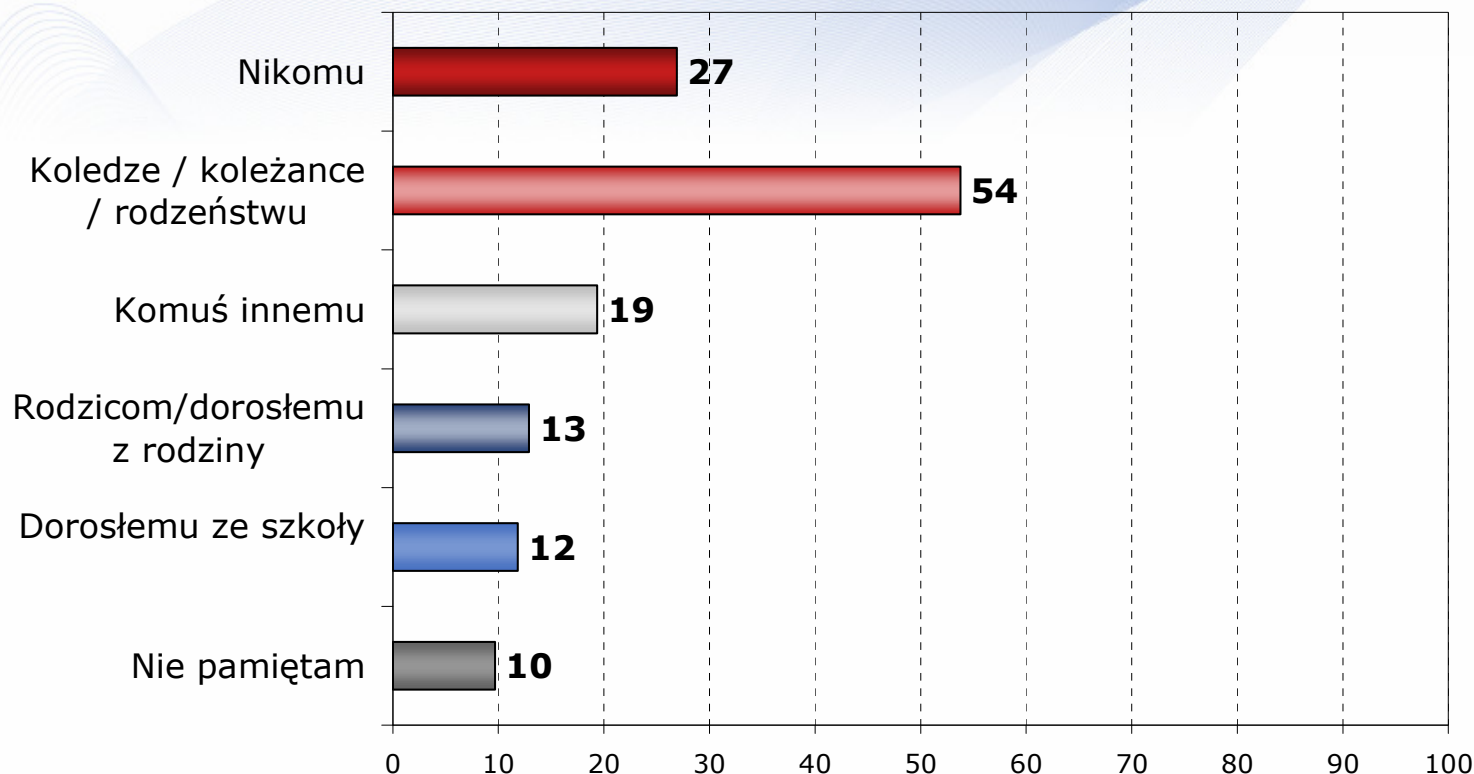
Podstawa: młodzież (12-17 lat),
o której publikowano materiały wbrew woli; N = 93
Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Publikacja kompromitujących materiałów - odczucia (Q3c)

Podstawa: młodzież (12-17 lat),
o której publikowano materiały wbrew woli; N = 93
Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Publikacja kompromitujących materiałów (Q3d) – informowanie innych

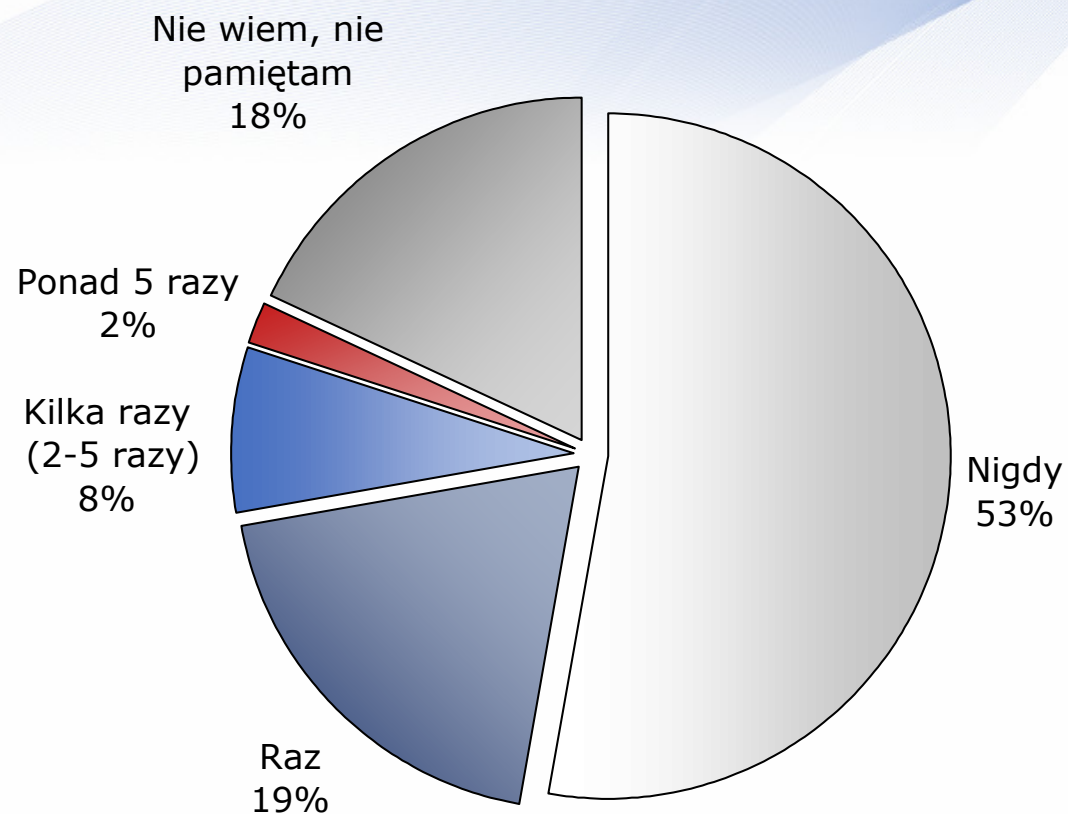
Podstawa: młodzież (12-17 lat),
o której publikowano materiały wbrew woli; N = 93

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Podszywanie się

- Połowie nastolatków w wieku 12-17 lat taka sytuacja nie przydarzyła się nigdy (53%), a co piąty (18%) nie pamięta takiego przypadku.
- Jeśli już podszywanie się pod osobę nieletnią bez jej zgody miało miejsce, to przeważnie było to pojedyncze przypadku (19%), rzadziej z kilkukrotnymi (8%) lub wielokrotnymi (2%) powtórzeniami.
- Najczęściej podszywającą się osobą był rówieśnik (ze szkoły: 56%, spoza szkoły: 22%); zdecydowanie rzadziej dorosły (5%) lub znajomy z internetu. Jednakże, za aż co piąty przypadek odpowiadały osoby nieznajome (20%).
- Podszywanie się jest zdecydowanie najbardziej irytującym działaniem spośród analizowanych w tym raporcie. Az 65% osób zareagowało zdenerwowaniem, tylko co czwarty respondent deklarował, że nie wywarło to na nim żadnego wrażenia (24%). Przykrość sprawiło to 14% poszkodowanym a strach wzbudziło u 5% osób.

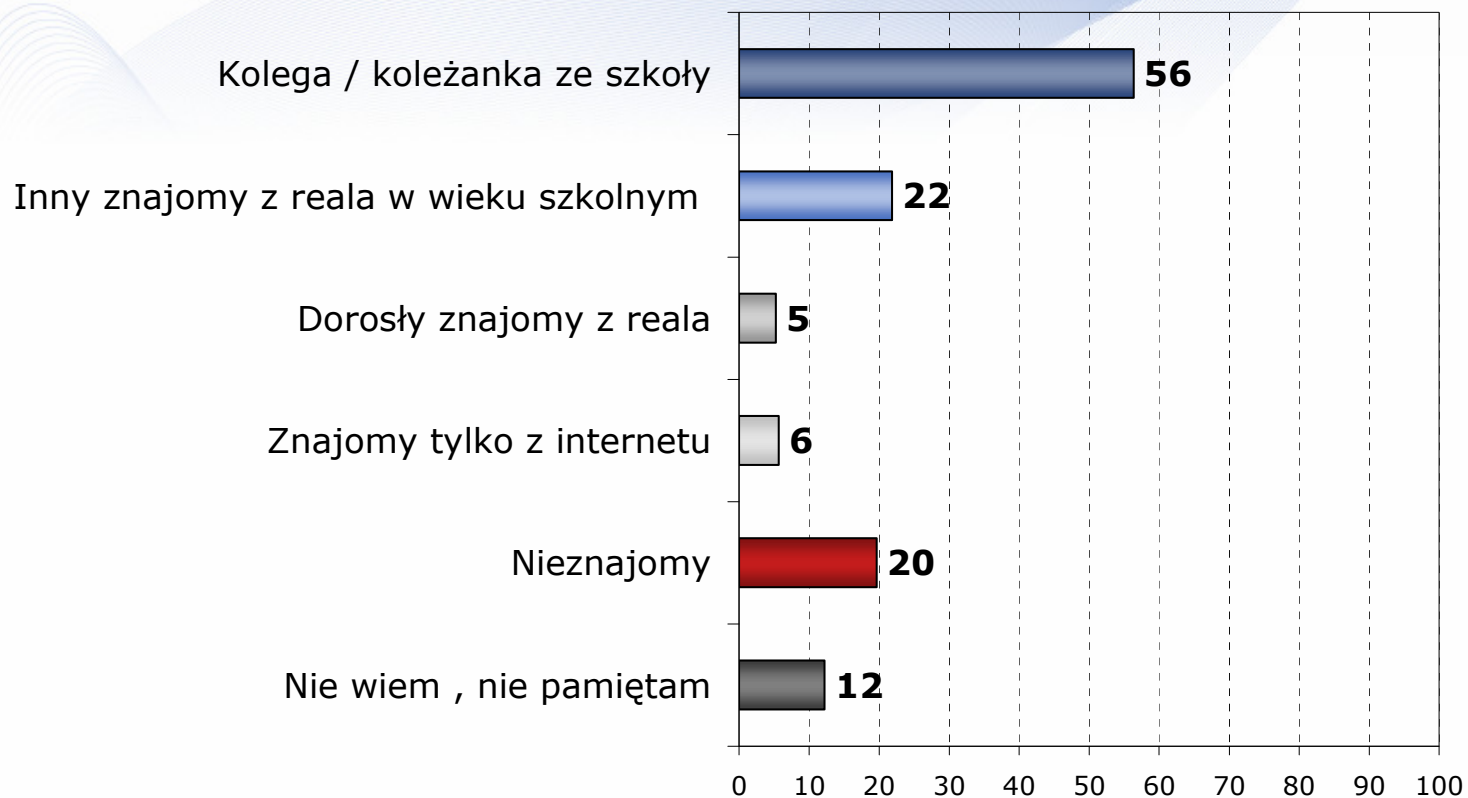
Podszywanie się – częstotliwość (Q4)

Podstawa: młodzież (12-17 lat); N = 790

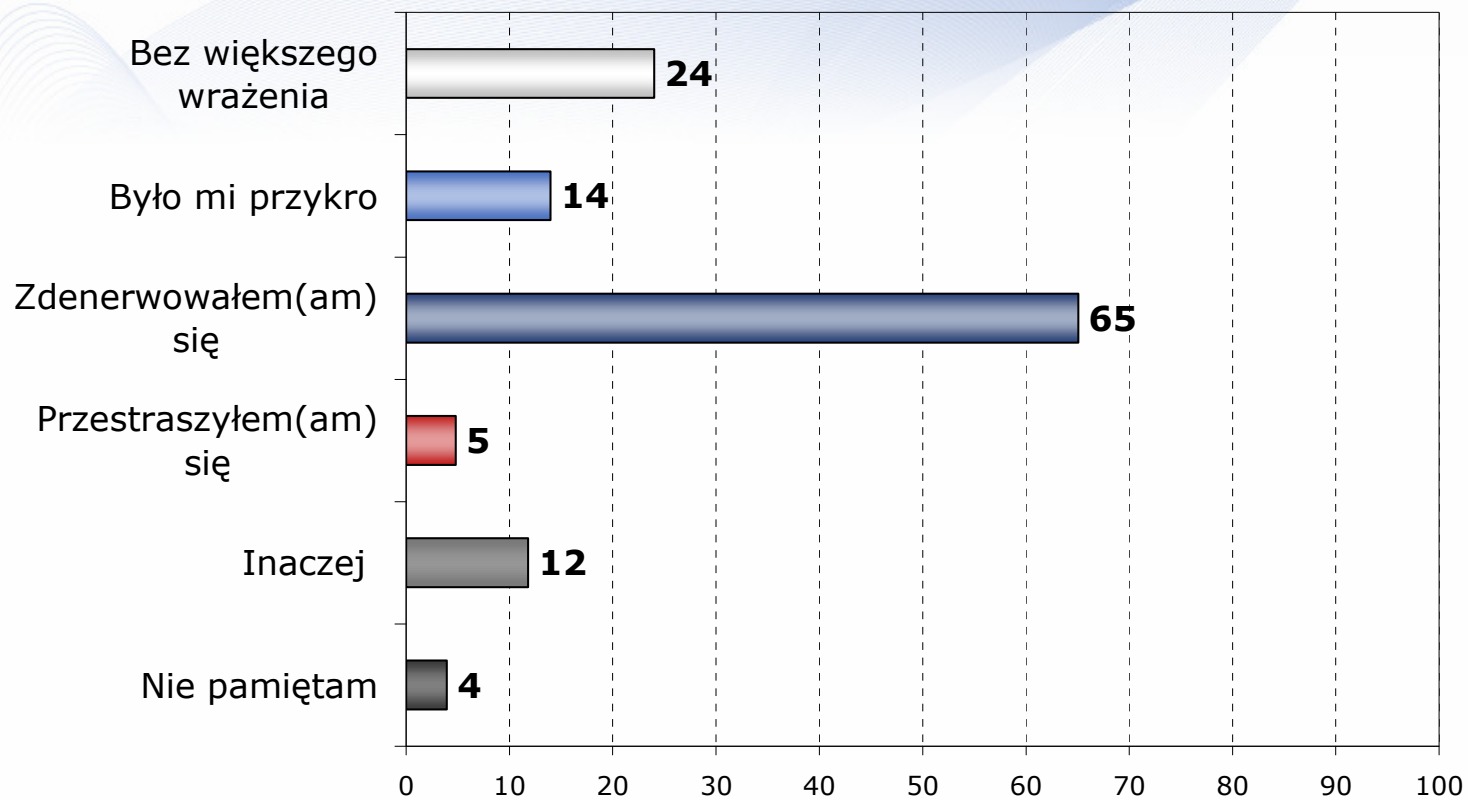
Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Podszywanie się – autor (Q4a)

Podstawa: młodzież (12-17 lat),
pod którą podszywano się wbrew woli; N = 229
Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Podszywanie się – odczucia (Q4b)

Podstawa: młodzież (12-17 lat),
pod którą podszywano się wbrew woli; N = 229
Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Respondenci pełnoletni a treści nielegalne

42

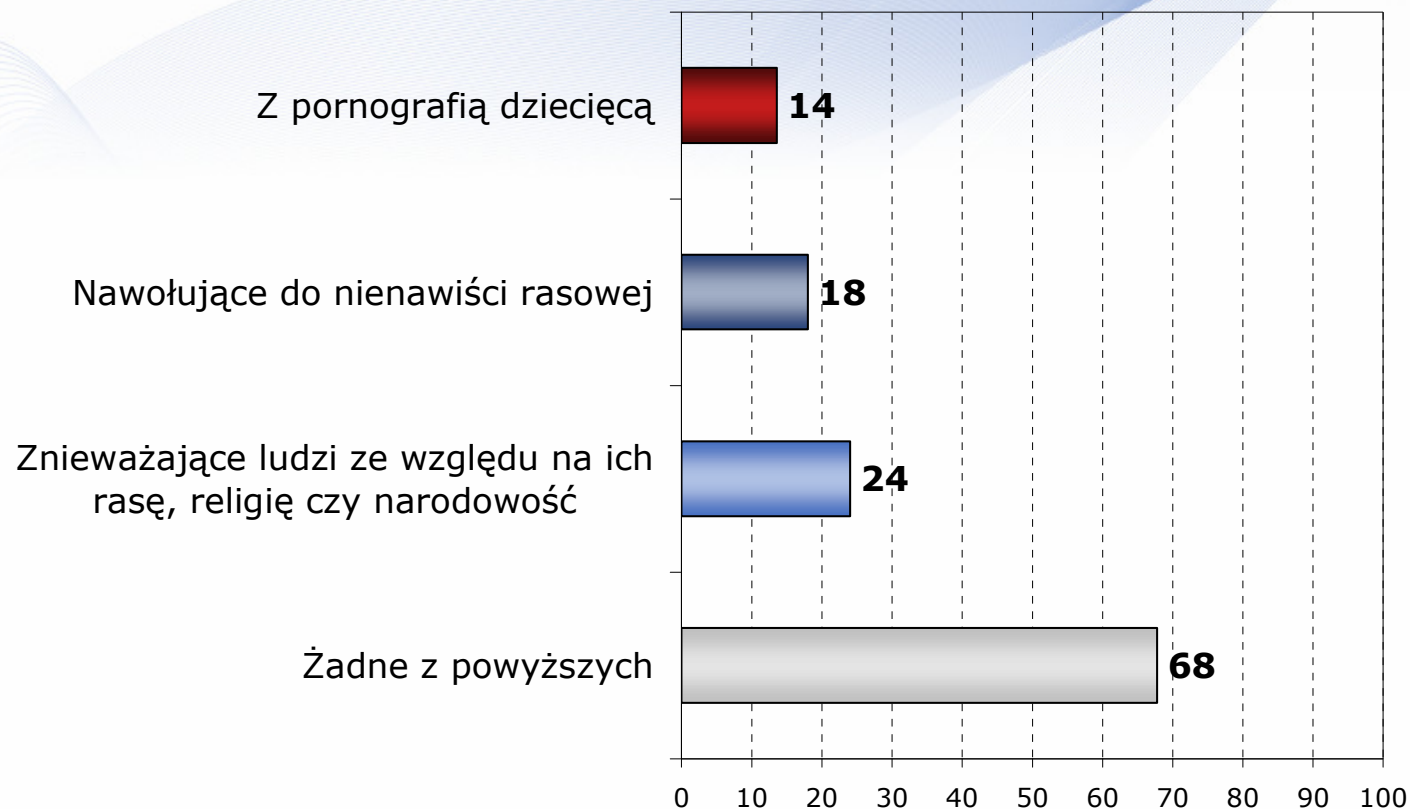
Kontakt z nielegalną treścią w internecie (1)

- Dwie trzecie respondentów (68%) nie zetknęło się w internecie w ogóle z żadnym z wymienionych rodzajów nielegalnych treści. Najczęściej trafiano na treści szowinistyczne (24%), rzadziej na rasistowskie (18%), a co siódmy internauta (14%) miał do czynienia z pornografią dziecięcą.
- Tak jak w przypadku kontaktu dzieci z przemocą werbalno-psychiczną, tak i kontakt dorosłych z treściami nielegalnymi rzadko jest jednorazowy. Spośród osób, które miały w ogóle do czynienia z treścią nielegalną, mniej więcej co piąty internauta zadeklarował jednokrotność sytuacji (od 15% dla szowinizmu do 27% dla pornografii dziecięcej). W przybliżeniu 2 z 5 osób miało kilka takich kontaktów (pornografia: 36%, rasizm: 40%), zaś 1/5 respondentów potrafiła przypomnieć sobie wiele takich przypadków (16%-20%). Widoczne też jest, że generalnie szowinizm był najczęściej, a pornografia – najrzadziej napotykaną z wymienionych treści. Z drugiej strony, to pornografia najmocniej zapadała w pamięć (tylko 20% odpowiedzi „nie pamiętam (ile razy się z nią zetknąłem)”).

Kontakt z nielegalną treścią w internecie (2)

- Najczęstszą reakcją na wyświetlenie strony o wskazanej treści było jej zamknięcie (54%), ale aż jedna trzecia internautów nie widziała problemu w konsumowaniu jej treści (35%). Tylko 5% respondentów zadeklarowało, że poinformowali odpowiednie instytucje lub organizacje.
- Główną przyczyną tak niskiego odsetka reakcji „alarmującej” jest niewiedza rozumiana jako brak znajomości odpowiednich instytucji (55%) lub świadomości, że o takich sytuacjach należy w ogóle informować (40%). Pewnym mankamentem jest też poczucie bezsilności (28%), a nawet obawa o własne bezpieczeństwo (12%).

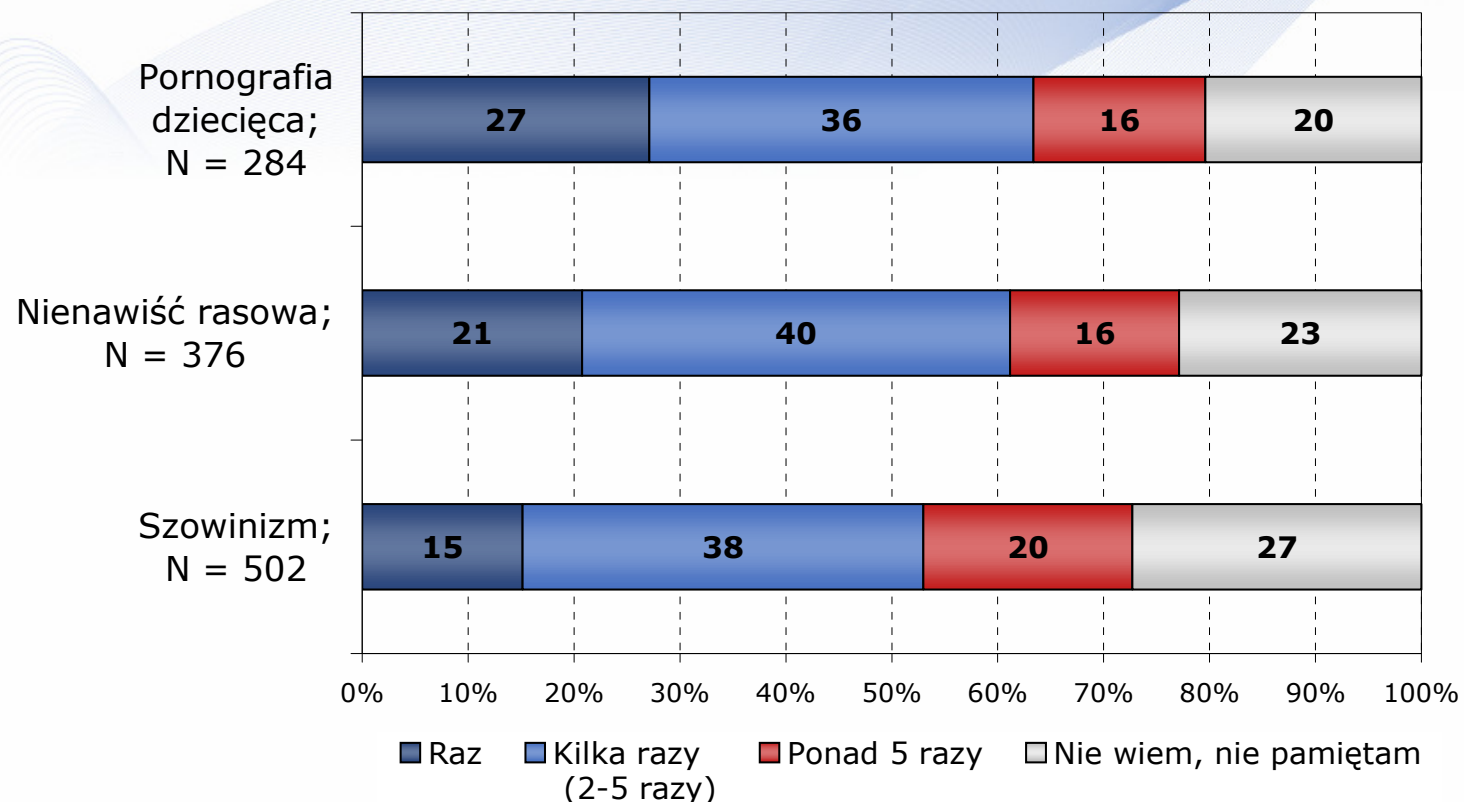
Kontakt z treścią nielegalną w internecie – występowalność (Q8)

Podstawa: respondenci pełnoletni; N = 2090

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

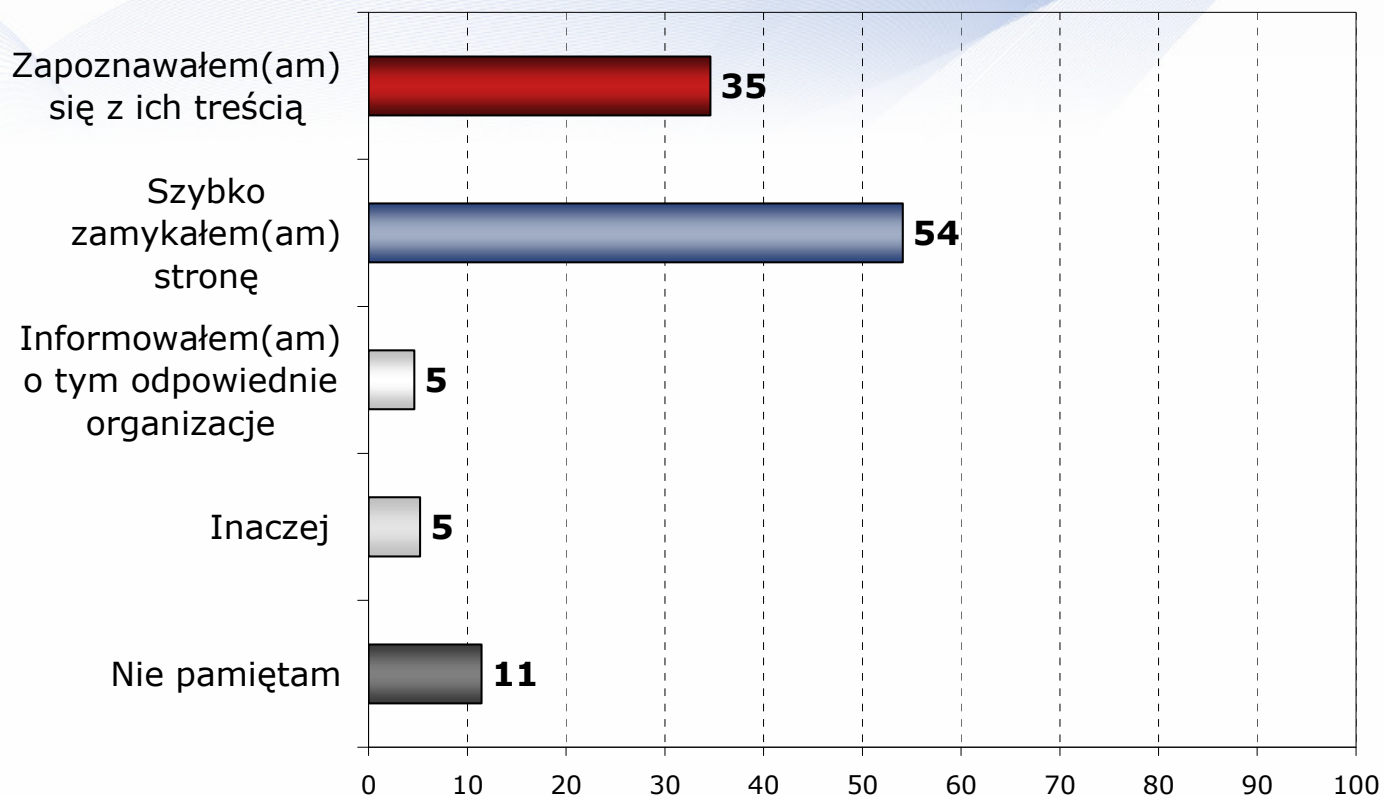
Kontakt ze treścią nielegalną w internecie – częstotliwość (Q9)

Podstawa: respondenci pełnoletni,
którzy zetknęli się z nielegalnymi materiałami w internecie

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Kontakt ze treścią nielegalną w internecie – reakcja (Q10)

Podstawa: respondenci pełnoletni,
którzy zetknęli się z nielegalnymi materiałami w internecie; N = 673

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Kontakt ze treścią nielegalną w internecie – przyczyny braku reakcji (Q11)

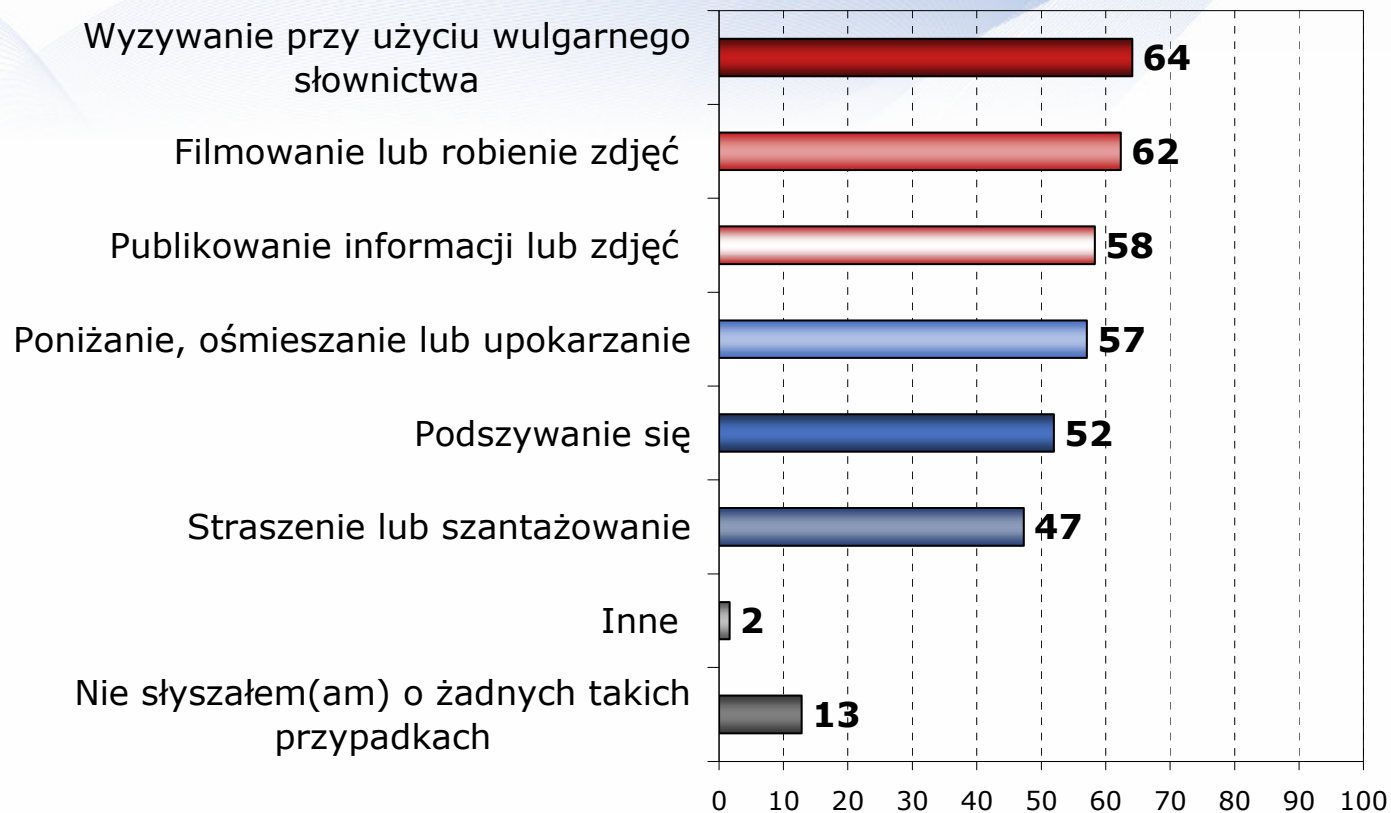
Podstawa: respondenci pełnoletni,
którzy zetknęli się w internecie z nielegalnymi materiałami
i nie informowali o tym odpowiednich organizacji; N = 642

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Świadomość odmian przemocy werbalnej i psychicznej

- Świadomość różnego rodzaju zagrożeń związanych z wykorzystywaniem internetu oraz telefonów komórkowych przez osoby niepełnoletnie prezentuje się dość dobrze. O niebezpieczeństwie wulgarnego wyzywania oraz filmowanie/fotografowanie wbrew woli bohatera słyszało 3/5 dorosłych internautów.
- Nieco ponad połowa słyszała o przypadkach publikowania kompromitujących informacji lub poniżaniu/ośmieszaniu/upokarzaniu rozmówców (odpowiednio: 58% i 57%). Nieco mniejsza grupa osób jest świadoma, że internet i telefonia komórkowa mogą służyć podszywaniu się pod osobę nieletnią lub zastraszaniu jej (52% i 47%).
- Tylko 13% dorosłych zadeklarowała, że nie słyszała o żadnym z wymienionych zjawisk.

Świadomość odmian przemocy werbalnej lub psychicznej (Q12)

Podstawa: respondenci pełnoletni; N = 2090

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

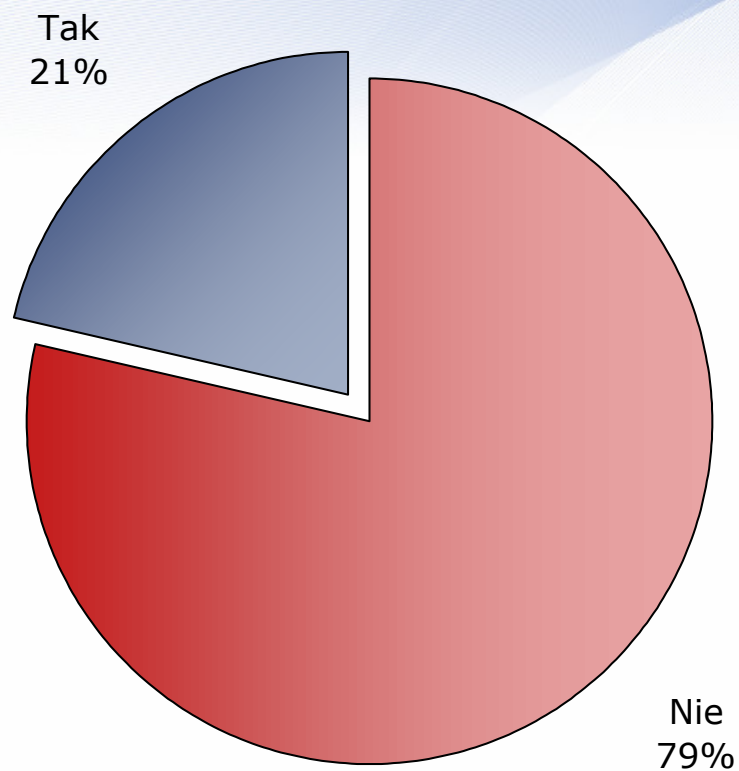
Znajomość działalności Fundacji „Dzieci Niczyje”

51

Znajomość działalności FDN

- Co piąty nastoletni internauta słyszał o kampanii „Sieciaki” (21%), której najmocniejszymi punktami są: serwis (66% respondentów, którzy znali „Sieciaki”), reklamy w telewizji (57%) oraz internecie (54%). Pozostałe elementy akcji są znacznie mniej znane („Sieciaki na wakacjach”: 15%, „Sieciaki na Pradze”: 4%), ale tylko 5% osób, które w ogóle rozpoznały „Sieciaki”, kojarzy tę akcję tylko z nazwy.
- Znacznie lepiej prezentuje się znajomość wspomagana przedsięwzięć związanych z Fundacją „Dzieci Niczyje” wśród pełnoletnich internautów. „Dziecko w sieci” oraz sama Fundacja znane są połowie Polskich internautów, którzy ukończyli 18 lat, zaś kampania edukacyjna „Sieciaki.pl” dotarła do 15% osób. Najślabiej wypada „Hotline – Dyżurnet.pl”, o którym jak na razie słyszeli tylko nieliczni (1%). Tylko co czwarty internauta (28%) nie słyszał o żadnym z 4 wymienionych przedsięwzięć.

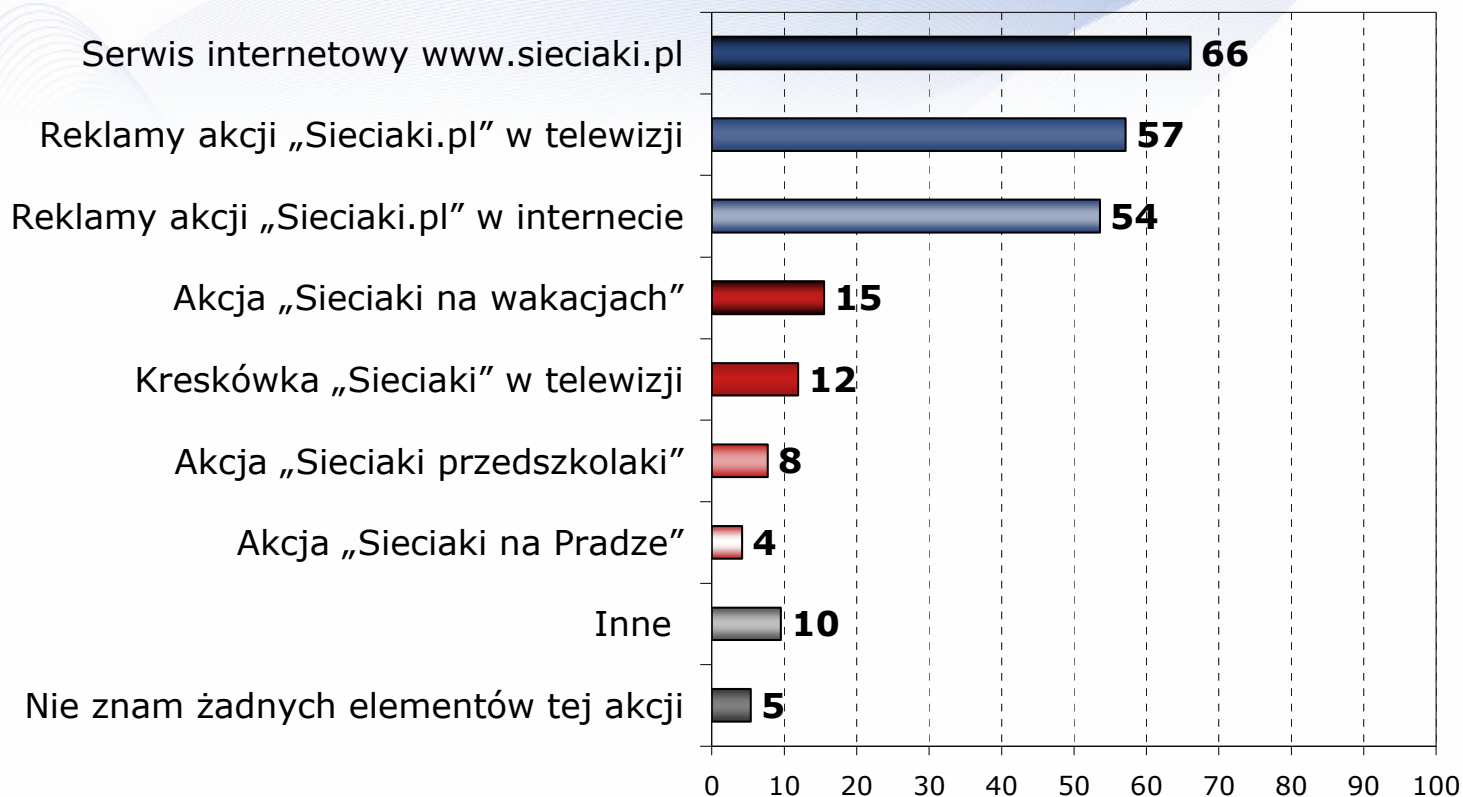
Znajomość wspomagana akcji „Sieciaki” (Q5)

Podstawa: młodzież (12-17 lat); N = 790

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

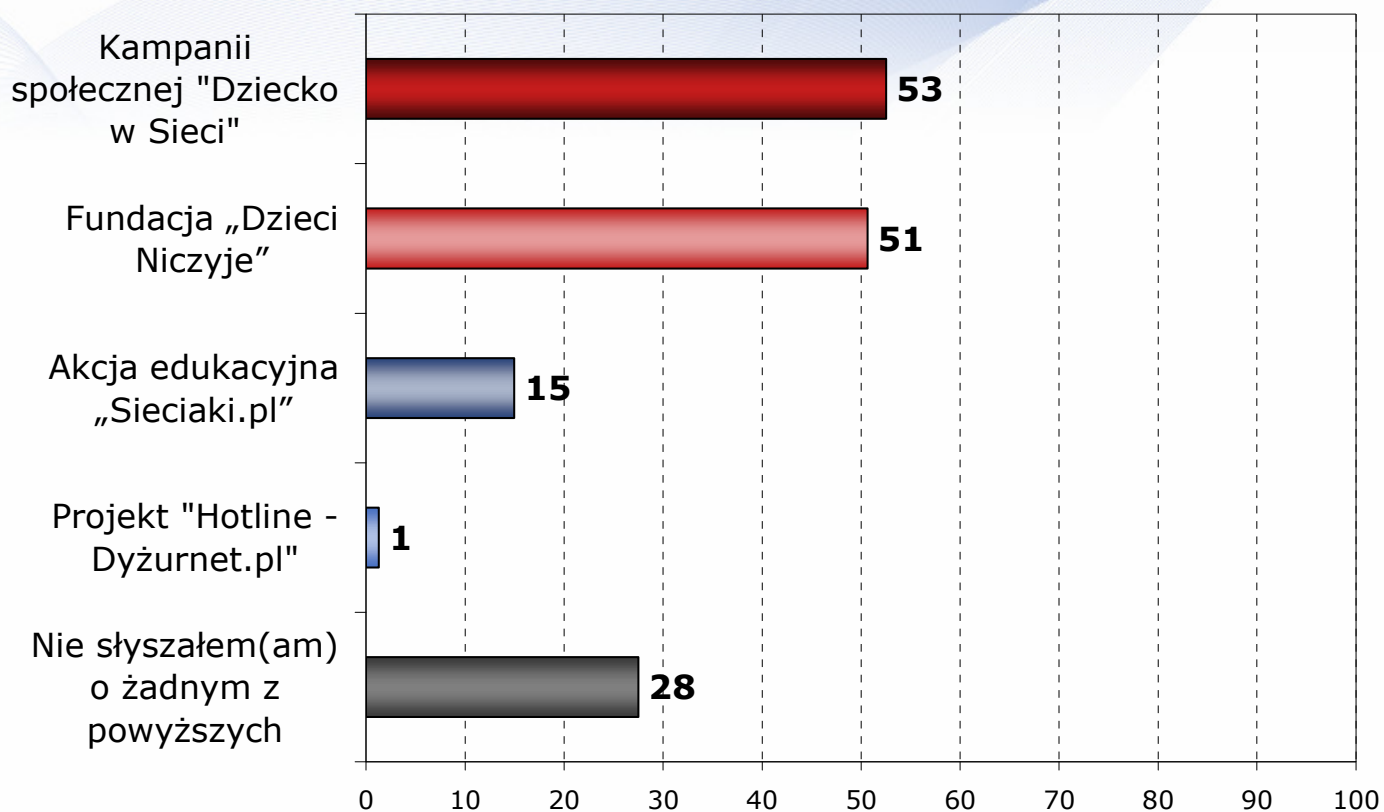
Znajomość elementów akcji „Sieciaki” (Q7)

Podstawa: młodzież (12-17 lat),
która słyszała o "Sieciakach"; N = 168

Źródło: *gemiusAdHoc*, styczeń 2007

Znajomość wspomagana akcji społecznych (Q13)

Podstawa: respondenci pełnoletni; N = 2090

Źródło: gemiusAdHoc, styczeń 2007

Kontakt:
Sylwia Szmalec
sylwia.szmalec@gemius.pl

Autor:
Piotr Janczewski
piotr.janczewski@gemius.pl

Gemius SA

**ul. Domaniewska 41,
02-672 Warszawa
Budynek MARS, klatka D**

**tel. +4822 874-41-00
fax +4822 874-41-01**

